

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MARCH 25, 1966 — No. 742 — 21st YEAR OF PUBLICATION

Levens zonder liefde

Vier jongens moesten voor de rechter verschijnen. Hun was ten laste gelegd, dat zij oudere mensen op straat aanvielen en van hun geld beroofden.

De rechter gaf een paar bijzonderheden omtrent deze jongens. Deze bijzonderheden waren tezamen slechts een steekproef, een "sample" van talloze gebroken levens en gebroken gezinnen, temidden waarvan wij leven doch waarvan wij eigenlijk zo weinig besef hebben.

Dit was het droeve relaas:

J. C., 18 jaar oud, vader onbekend, moeder wist niet waar hij uithing, totdat zij de naam van haar zoon in de krant las in verband met de roofpartijen.

E. W., 16 jaar oud, wist niet wie zijn vader en moeder zijn. Hij moet twee broers hebben, maar hij heeft hen nimmer gezien.

R. S., 16 jaar oud, vader onbekend. Toen hij zeven jaar was, liet zijn moeder hem los. "She could not afford to look after the boy."

D. B., 16 jaar oud, wist niet wat normale ouders zijn. Zijn moeder en stiefvader woonden echter de rechtszitting bij.

"Broken homes" zeggen wij, en dan hebben wij eigenlijk niet meer dan een diagnose gesteld. Maar daar is niet alles mee gezegd. Het tragische in het leven van die jongens en van duizenden anderen is, dat zij niet weten wat liefde is. Zij weten niet geliefd te worden noch lief te hebben. Daar is de misdaad of de misdadiger niet mee goed gepraat. Natuurlijk niet. Maar dit laat wel zien, dat het stumperds zijn.

Het is erg als een kind niet weet wat ouderlijk gezag is.

Het is noodlottig wanneer een kind niet weet en ervaart wat ouderliefde is. Het helpt niet om zo'n kind te vertellen dat God liefde is. Zulke woorden kaatsen terug, tenzij de liefde van vader en moeder worden belééfd.

☆ ☆ ☆

Schijnwerper op Calvin

Als men nagaat, dat vele universiteiten op dit continent twintig duizend of meer studenten herbergen, dan is Calvin College in Grand Rapids met zijn drie duizend studenten maar een onbetekenend geval. Het moge dan voor de kerk waar het college toe behoort van belang zijn, maar daarbuiten?

Het mag daarom wel even voor het voetlicht worden gebracht, dat "daarbuiten" Calvin College wél de aandacht trekt. In ons Engelse bijvoegsel hebben wij twee berichten opgenomen van Mr. A. Velthoen. Daarin lezen wij, dat professor Henry Stob van Calvin Seminary een Fullbright scholarship heeft ontvangen, waardoor hij een jaar lang aan de Vrije Universiteit in Amsterdam zal kunnen doceren. En Dr. Lester De Koster, professor of speech en hoofd van Calvin's bibliotheek, is op de nominatie geplaatst voor professor aan het Drekel Institute of Technology in Philadelphia, Pa.

Met zulke dingen zijn niet alleen de betreffende professoren te feliciteren, maar eveneens de onderwijsinstelling, waar zij thans doceren.

☆ ☆ ☆

Een lichtpunt

Men kan zonder overdrijving zeggen, dat het Canadese parlement zich in de laatste tijd van zijn kleinste kant heeft laten zien. Dit geldt in het bijzonder voor de twee grote partijen. Het ging er weinig parlementair toe.

Toch heeft het gehele verloop een lichtpunt opgebracht.

Eerst is gebleken, dat de House of Commons over een excellente voorzitter beschikt. Speaker Lucien Lamoureux heeft bewezen over veel wijsheid en deskundigheid te beschikken. Hij heeft er niet voor teruggedeinsd om vriend en vijand teleur te stellen, indien hij dit voor zijn presidium nodig achtte. Toen de storm bedaard was heeft hij — en terecht — van vele zijden felicitaties ontvangen.

Een ander goed ding, dat uit het debat te voorschijn is gekomen, is dat Canada's veiligheidsmaatregelen aan een gerechtelijk onderzoek zullen worden onderworpen. Dit werd wel tijd. De gevallen Spencer en Munsinger staan niet op zichzelf. In de loop van de laatste twintig jaar zijn er meer gevallen geweest, waaruit bleek, dat er mogelijkheden zijn voor succesvolle spionnage in ons land.

Het gerechtelijk onderzoek, dat nu is begonnen, zal niet alleen aan het licht brengen of er verkeerde dingen zijn gebeurd, het zal de noodzakelijkheid van betere veiligheidsmaatregelen aan de regering voorhouden.

Er zijn niet veel mensen in binnen- en buitenland, die respekt kunnen opbrengen voor de wijze waarop het Canadese parlement als geheel zich van zijn taak heeft gekweten. Het is daarom te hopen, dat het eindresultaat toch nog goede dingen voor het land zal opbrengen.

JUICHENDE INDONESIERS VOOR HET LEGER

Djakarta: Juichende Indonesiërs, vooral studenten en scholieren, bemannen een legervoertuig tijdens de parade van de paratroepen (RPKAD) in Djakarta na de afzetting van Soekarno.

Dingen die onder ons volkomen zekerheid hebben

❶

door Dr. L. Praamsma

Die uitdrukking werd vroeger nogal eens onder ons gehoord.

Er waren tenslotte altijd een aantal dingen, die onder ons volkomen zekerheid hadden. Soms werd er wat schamper van gesproken, wat ironisch, of in elk geval met een glimlach. Er was ergens een nieuwe dominee gekomen; preekte hij goed? — ja zeker, dat was wel in orde, alleen maar, hij kwam nooit verder dan de dingen die onder ons volkomen zekerheid hebben. Men qualificeerde daar dan een gebrek aan originaliteit mee.

Soms werd deze uitdrukking ook met een zekere vanzelfsprekendheid gebruikt. Er waren nu eenmaal dingen waarover onder ons niet werd gediscussieerd; dingen die als een paal boven water stonden; dingen die volkomen zeker waren. Ons volk was een Bijbels volk en deze uitdrukking was aan de Bijbel ontleend.

We vinden haar in de Statenvertaling van het eerste vers van Lucas.

'Nademaal velen ter hand genomen hebben om in orde te stellen een verhaal van de dingen, die onder ons volkomen zekerheid hebben', hoe vaak hebben we in onze jeugd deze statige woorden niet gehoord of gelezen.

Nu blijken echter de woorden van de volkomen zekerheid **niet** met een volkomen zekerheid te zijn vertaald.

De nieuwe vertaling geeft: 'zaken die onder ons hun beslag hebben gekregen.'

En die vertaling is ongetwijfeld beter.

Maar dat neemt niet weg dat de zin, de betekenis van die oude uitdrukking haar eigen plaats en waarde had.

Er waren dingen van volkomen zekerheid onder ons.

Misschien waren het er soms te veel.

Maar dat ze er waren, en dat we dat wisten, was een waardeerbaar feit.

En dat feit was, wanneer het zich voordeed in zijn beste gedaante, gefundeerd in een Bijbelse levenshouding.

In de Bijbel lezen we meer dan eens die blijde uitdrukking: wij weten. Wat een feest, dat we dat toch maar nu en dan in essentiële dingen mogen zeggen: wij weten.

* * *

Nu doet zich in onze pijlsnelle, raketsnelle tijd, een merkwaardig verschijnsel voor.

Er wordt nogal eens gesproken van een crisis der zekerheden, ook in eigen kring.

Soms gebeurt dat met zekere genoegdoening.

Men laat de zo gewichtige en zo zekere mannenbroeders van een vorige periode in een statige parade voorbijtrekken, men glimlicht er wat over dat deze mensen (naar men aanneemt) zo enorm zelfverzekerd waren, zichzelf zo uiterst ernstig namen en met zulk zwaar geschut werkten.

Men voelt zich ontzaglijk verlicht en bevrijd, al die harnassen te hebben afgelegd en in meer leefbare shirts te wandelen.

Daar is een zekere genoegdoening over, en sommigen leven nu in de tijd van het pijlenschieten, maar ook die genoegdoening is toch min of meer betrekkelijk.

Ze gaat meermalen gepaard met een gevoel van onbehagen, zoals dat eenmaal vertolkt werd door een gevoelig predikant-dichter uit de vorige eeuw die gegrepen was door het Modernisme, en toen uitriep:

Op des Geestes brede, diepe
stromen
Drijven, zwerven, zoeken,
lijden wij;
Nachten dalen, hoge waat'ren
komen . . . .
En — wij zijn zo rustig niet
als gij!

(De Genestet)

Wij zijn zo rustig niet als gij!

Soms wordt het verlies der zekerheden scherp en met pijn ervaren; en heel de geschiedenis van het Modernism, dat over zijn hoogtepunt heenkwam, is een voortdurende worsteling om verloren zekerheden terug te winnen, zonder tot rust te komen.

Soms is er ook een loswrikken van zekerheden, dat rondweg gesproken onverantwoord en Godgeklaagd is.

Jezus sprak nogal eens van de kleinen, die in Hem geloven.

En er zijn nogal wat kleinen, die in Hem geloven, die het in onze tijd soms moeilijk krijgen met dingen, die voor hen volkomen zekerheid hadden.

Toen ik twee jaar geleden in Holland was, ontmoette ik daar een man, die ik al jaren gekend had, een man van sterke soliditeit en een kinderlijk geloof. Hij had een wat betrokken gezicht en was min of meer somber. We kregen een gesprek over de dood, zijn moeder was niet lang geleden gestorven, en de vraag kwelde hem: waar is ze nu? Zijn dominee had er zo vreemd over gepreekt, hij had altijd gedacht dat ze in de hemel was, maar hij wist het nu niet meer en hij was, kortweg gesproken, neerslachtig.

Onlangs had ik een ander gesprek met eenvoudige mensen in Canada, die met verbazing hadden gehoord van een bezoeker 'from the old country', dat ze hier in de nieuwe wereld 35 jaar achteraan kwamen; de dingen, die de zenuw van het practisch geloofsleven zozeer raken, die van de eeuwige bestemming van de mens, waren weer in het geding geweest, en ze hadden te horen gekregen: we denken niet meer over hemel en hel zoals vroeger.

In het begin van dit jaar kreeg ik een brief uit Holland, waarin door een man, zeer goed tot oordelen bevoegd, werd geklaagd over een dominee, die opschudding in zijn gemeente bracht, omdat hij moeilijkheden had met de maagdelijke geboorte van Christus.

Deze dingen, en andere, gebeuren niet in een hoek, ze komen hier in Canada terecht.

Ze spreken van onrust, twijfel, vraagtekens achter dingen ,die onder ons volkomen zekerheid hadden.

* * *

Ik wil me echter niet beperken tot de Hollandse situatie.

Hoewel we hier met die situatie onmiskenbaar te maken hebben (ik zou kunnen zeggen: als de mensen in Holland niezen grijpen we hier al naar onze zakdoeken), toch zou kunnen worden opgemerkt: oordelen op een afstand is nogal gemakkelijk! — en ook: hebben jullie je eigen problemen niet?

We hebben zeker onze eigen problemen.

Maar daarover een volgend maal.

NACHT VOOR PASEN

Pilatus' Huisvrouw

Ze zit met ogen groot en bang,
Handwringend, langzaam bij te komen;
Weer kwam, schrikwekkend in haar dromen,
Het kruis en bloed en dodenzang . . .
En 't hopeloos gevoel, dat lang
Reeds van haar had bezit genomen,
Van noodlot, doem en ondergang.

En als ze dan Pilatus roept,
Zich schreiend in zijn armen nestelt,
Is nog die muur rond haar gemetseld,
Waar ze vergeefs een uitweg zoekt.
Ze weet, hun leven is vervloekt,
Ook als hij troost en sust en schertsend
Naar dwaze, lieve namen zoekt.

O ja, hij is een hard soldaat,
Doet wat zijn keizer heeft geboden,
Maar zij beeft voor de wraak der goden;
Geen God die zich beleed'gen laat;
En liet hij niet door 't schuim der straat
Die God's Man kruisigen en doden,
Zo wervend 's hemels eeuw'ge haat?

Maar nu als toen schuift hij met lach
En scherts, zijn aandeel in 't gebeuren
Ver van zich af, en sluit de deuren
Van zijn geweten met een slag.
Hij wies in onschuld zich die dag
En liet het volk God's Zoon verscheuren,
Bewarend vree, zo hij het zag.

Maar d' angst wijkt uit haar ogen niet;
Onmoog'lijk is het dat Hij dood is.
Ze weet dat dit haar grote nood is;
Geen die der goden wraak ontvliedt.
Of zou die God, Die alles ziet,
Wiens zacht gelaat ook in haar droom is,
Haar helpen in haar groot verdriet?

C. Speijer

NEDERLANDER BRENGT IETS NIEUWS

Raadzalen van verschillende Zuidafrikaanse stadhuizen zullen binnenkort versierd worden met stadswapens, niet van metaal of hout, maar van zuivere wol.

De persoon die deze nieuwe gewoonte uitdacht is de heer Albert Dubbelt, een Nederlandse immigrant te Kroonstad in de Oranje Vrijstaat.

De heer Dubbelt, die een deskundige op het gebied van de heraldiek is, knoopt deze wapens van Smyrna-wol. Hij heeft die kunst in Turkije geleerd.

Toen hij onlangs in Nederland 2½ ton wol bestelde, werd deze bestelling niet zeer geestdriftig aanvaard. De Nederlandse firma dacht dat hij deze hoevelheid nooit verwerkt zou krijgen.

Het lijkt er echter op, dat de heer Dubbelt niet met zijn wol zal blijven zitten. Het regent bestellingen van gemeenteraden en particulieren en alle tekenen duiden er op dat de ondernemende Nederlander bezig is een voor Zuid-Afrika nieuwe nijverheid op te bouwen.

Emigratie Koerier.

INGEZONDEN

A dollar for Justice

Among the many envelopes that have poured into P.O. Box 151, Rexdale, Ontario recently we found one containing the following letter in answer to the request by the C.J.L. Foundation to support its court actions on behalf of Messrs. Mostert and VanManen:

"I am the 'first one' to help the needy. But this request is ridiculous! If a man does not agree with his environment he should adjust, or if he cannot, he should get out and find work where the organization suits his principles. In case he has responsibilities towards family and society he might have to put up with the circumstances until such a time he can and is able to relocate. In the meantime a man who is forced to join a union, does not have to endorse all its principles and actions. In conclusion I would say that with your action you do a disfavour to society, management and labour and most of all to the personal abilities of man himself."

We felt that this characterized a certain type of opposition against the C.J.L. Foundation very well, and hence want to answer it publicly.

The writer of this letter, in common with other Christians. seems to see his faith to have relevance only to his own personal conduct. As soon as the world, presumably particularly the world on other days than Sundays, meets him, its laws and rules are valid, true and of greater importance than the laws of the Kingdom of Christ.

If a man believes that his environment is Christ's, redeemed by Him and now ruled by Him, and this environment denies this, than the Christian must abandon this environment to itself (to Satan, that is)

If a man cannot find work to "suit his principles", he must temporarily abandon these principles, or find other work. What happens if Satan manages to control the "other work"? Find "other work" again, we suppose. But Satan stalks like a lion, making sure that the world is his, not Christ's. There will be time when not "other work" will be available.

The Committee for Justice and Liberty Foundation has been involved in the rights of union members to disagree with some or all of the principles and actions of their unions. It has not found any evidence of this right anywhere. We presume that many union members disagree at times with their leaders, but whenever criticism is voiced, the consequences are quick to follow. Expulsion from the union, and often subsequent loss of employment are the penalties attached to open opposition.

Society openly proclaims its freedom from the laws of the Kingdom of Christ. Management counts as valid only its obligation to its shareholders. Labour is addicted to the class struggle and the religion of socialism. Modern man has proclaimed himself to be supreme, as God is dead! To this society, this management, this labour and this man our action is not only a disfavour, it is its death. Victory is to those who in obedience to the Living Christ proclaim and obey the laws of His Kingdom!

We received many other letters, filled with encouraging notes and negotiable notes (dollars that is).

Here are some samples:

1. Dear Warriors: Glad to help you!
2. Enclosed you will find a $5 bill for the Freedom Fund. Rest assured that we are remembering the cause of justice and liberty in prayer. May the Lord bless you.
3. O.K. I will send you a dollar, but no use to write me again, for my wife was in an accident, broke a hip and five ribs. Having no insurance, hospital and doctors eat me up!
4. Hierbij 4 dollar, en misschien nooit van te voren geef ik met zoveel sympathie als in dit geval, en de bede van "God zij met ons" vergezellen deze dollars. Ik zou graag meer willen geven, maar al enkele jaren retired zijn wij gedwongen om uit te kijken om rond te komen.

If you have not yet sent in your money, please send it in quickly. Our target for 1966 is ten thousand dollars. Of this target, we have received $2242.—, donated by 1011 people.

Please send your money to: FREEDOM FUND, P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

A. Peetoom.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

De boodschap van Reinhold Niebuhr

Reinhold Niebuhr, de bekende amerikaanse emeritus-professor van Union Theological Seminary, die wel de profeet van Amerika wordt genoemd, heeft in zijn laatst-verschenen boek, **Man's Nature and His Communities**, een samenvatting gegeven van zijn boodschap. Aangezien wij, ook al verschillen wij met hem van mening, ons niet op een 'calvinistisch eilandje' willen en mogen terugtrekken, zullen we in eenvoudige bewoordingen iets doorgeven van wat Niebuhr heeft te zeggen.

Niebuhr heeft zich onder meer bezig gehouden met het probleem van de verhouding tussen het individu en de gemeenschap. Gezien de historische achtergrond van zijn leven is het begrijpelijk dat hij zich in het bijzonder tot dit probleem voelde aangetrokken. Want in de tijd toen Ford I in Detroit zijn autofabrieken liet bouwen, werd Reinhold Niebuhr predikant in Detroit en kwam hij in deze stad in aanraking met de fabrieks-wereld, waar het 19e eeuwse kapitalisme koning kraaide en de fabrieksarbeiders voor een hongerloontje de karweitjes mochten opknappen. In Detroit maakte Niebuhr dagelijks de botsingen mee tussen de belangen van het individu en de belangen van de gemeenschap der arbeiders. Niebuhr heeft sindsdien met klem gepropageerd dat de juiste verhoudingen tussen individu en gemeenschap het enig middel is om het leven te veraangenamen. De oplossing is het niet. Want een allesomvattende oplossing zal hier op aarde nooit worden gevonden, aangezien de ingewortelde zonde van de zelfzucht in de mens onuitroeibaar is. Dit zelfzoeken noemt Niebuhr de erfzonde (original sin).

Deze mensbeschouwing veroorzaakte in de dertiger jaren een hele opschudding in de vrijzinnige theologische wereld. Hoe kon iemand zo iets beweren! Dat zoiets ongerijmds werd gehoord in **Amerika**, het land van de vooruitgang! De mens is immers goed. Als hij zich maar vrij kan ontwikkelen dan konden alle hindernissen worden opgeruimd. Zodra dit het geval is komt het met de mens wel in orde.

Niebuhr ontdekte in zijn parochie echter niet veel van die goedheid van de mens en van de ingeboren zedelijke wetten, waarnaar de mens, indien hij zich daartoe zet, moet en kan leven. Niebuhr leerde steeds meer inzien dat de mens eerst zich zelf zoekt en dan zijn naaste. Daarom moet de gemeenschap worden beschermd — vooral de zwakke groepen — tegen de egoistische praktijken van het vrije individu. Toch is Niebuhr realistisch genoeg dat hij de gemeenschap niet als vlekkeloos beschouwd.

Een georganiseerde gemeenschap kan ook een gevaar betekenen voor de maatschappij. Hij waarschuwt daarom de mensen van onze tijd voor het dreigende gevaar van het collectivisme, waarbij alle mensen op één hoop worden gegooid en het individu ten onder gaat in de gemeenschap.

Tegen de individualisten van de 19e eeuw, welke hij realisten noemt, zegt Niebuhr: jullie moeten de morele en sociale gevoelens van het individu niet over het hoofd zien. En tot de idealisten (zij die het gemeenschaps-idee als ideaal stellen) zegt hij: jullie moeten de waarde van het gezonde eigenbelang in het individu niet verwaarlozen. Men moet, volgens Niebuhr, niet tot het realisme noch tot het idealisme overhellen.

In een volgend hoofdstuk spreekt Niebuhr over het gevaar van een ongezonde vorm van gemeenschapsvorming. Het nationalism van Hitler zou hieronder kunnen worden gerekend. De schrijver noemt dit 'tribalism'. Het eiland Cyprus wordt als voorbeeld van dit 'tribalism' genoemd. Op dit eiland werd een bloedige burgeroorlog gevoerd als gevolg van een Griekse en Turkse nationale overgevoeligheid. Hetzelfde geldt van Zuid Vietnam waar een Boeddhistische meerderheid en een Rooms-Katholieke minderheid elkaar het licht in de ogen niet gunnen. Zo bestaat er, volgens Niebuhr, ook kerkelijk 'tribalism'. Protestanten en Rooms-Katholieken kunnen elkaar dwarszitten, zonder dat het iets heeft uit te staan met fundamentele verschillen. Zelfs 'tribalism' onder de Protestanten veroorzaakt veel bitterheid en onnodige strijd.

In het laatste hoofdstuk, "Man's Selfhood in its self-seeking and self-giving", beweert de schrijver dat het zelf-zoeken van de mens en het zich-zelf-geven voor anderen de twee onafscheidelijke elementen in de mens zijn. De mens voert gedurig met zichzelf een tweespraak. De ene keer is hij zelf het onderwerp van de discussie en de andere keer is het de naaste.

De werkelijkheid van het leven leert ons, dat de mens meer zichzelf zoekt dan de naaste. Wanneer men voortdurend zichzelf zoekt, zo schrijft Niebuhr, dan verslaat men zich zelf (self-defeating). Indien men zichzelf geeft voor anderen dan wordt men pas wat men als mens behoort te zijn. (Self-giving is bound to contribute to self-realization). Zo moeten, volgens Niebuhr, de woorden van Jezus "Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen, maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mijnentwil, die zal het vinden", worden uitgelegd.

De exegese van Niebuhr nu daargelaten, heeft Dr. Niebuhr in vele opzichten ongelijk? Heeft het individualisme van de 19e eeuw niet veel armoede teweeggebracht? Dreigt het collectivisme van de 20e eeuw ons niet op te slokken? Klopt Niebuhr's diagnose van het ingewortelde egoisme in de mens niet met de werkelijkheid? Vertellen psychologen ons ook niet dat een 'gezond' mens aan de ene kant zich zelf niet moet laten verdringen en aan de andere kant bereid moet zijn om te dienen? Wij zijn het in meer dan een opzicht met Dr. Niebuhr eens. Eerlijk gezegd hebben wij veel sympathie voor hem en respecteren zijn arbeid in Detroit, ook al zijn we het met Niebuhr's theologie niet eens. Dat kan gerust samengaan. Jezus vond de rijke jongeling ook een innemend persoon. Maar de eerlijkheid gebiedt ook dat we Niebuhr's theologie als onbijbels afwijzen. Wij kunnen onmogelijk in ons artikel hier te diep op ingaan. Wij beperken ons echter tot wat Niebuhr schrijft over **genade** in het laatste hoofdstuk van zijn boek **Man's Nature and His Communities.**

Niebuhr erkent dat de mens verkeerd is. Hij is egoistisch. Ondanks zijn 'goede ogenblikken' wanneer hij de naaste dient, is hij uit eigen kracht toch niet in staat het goede te kiezen, ook al denkt Niebuhr heel wat van de vrijheid van de mens om te kiezen. Genade is nodig. Met genade bedoelt Niebuhr niet alleen vergeving, maar ook een kracht om ons in de goede richting te sturen. Deze kracht is te vinden in God. En de kerk is het instituut waar op deze krachtbron wordt gewezen. Maar, zo vervolgt Niebuhr, de theologie heeft heel wat verwarring veroorzaakt door onderscheid te maken tussen algemene en bijzondere genade (common grace and saving grace). Bij Niebuhr is 'common grace' voor alle mensen. Het is het **onbewust** genieten van de genade, terwijl 'saving grace' een **bewust** ervaren van de genade is door het luisteren naar de stem van God en het deelnemen aan de sacramenten, als **symbolen** van God's genade. Maar men kan, volgens Niebuhr, toch moeilijk erkennen dat niet-kerkelijken meer dan eens door hun daden blijk geven dat ze ook door de genade zijn aangeraakt. Wat een voorbeelden vind je onder hen van naastenliefde. Dit laatste kunnen wij moeilijk ontkennen. Vele onkerkelijken maken ons, kerkelijke mensen, beschaamd door hun levenshouding. Vooral wanneer we jong zijn kan dit een probleem zijn.

Door de houding van de **kerkelijken** wordt ons geloof meer dan eens aan het wankelen gebracht. En toch . . . . het is de genade van God die ons alle vertrouwen doet stellen in Hem alleen, ook al zien we de uitwerking van God's genade niet altijd in het leven van de gelovigen. Want de genade Gods is veel meer dan een kracht om ons in de goede richting te duwen. Wij hebben niet alleen een stootje nodig, maar ons **hart** moet worden vernieuwd. Zelfs onze 'vrijheid' (de mogelijkheid om te kiezen) moet nog worden bevrijd van de macht van de zonde. Het gaat God niet om brokjes en stukjes in ons leven. Ons gehele leven, ons gehele bestaan moet worden gered. Wijzelf, als een eenheid, kunnen niet leven zonder de genade van God. En deze genade is een gift van de souvereine God. Hij geeft aan wie Hij wil. Het verschil is dus niet tussen een **bewust** en **onbewust** ervaren van Gods genade. Ik kan Niebuhr hiervan geen verklaring geven. Niemand van ons kan dit. Laten we het ook nooit proberen! Wij willen ons aan Zijn Woord houden, hoe simplistisch dit ook mag klinken.

Maar bij het lezen van Niebuhr's boek beseffen we weer opnieuw hoe vaak wij door onze levenshouding God's genadewerk besmeuren, zodat de niet-kerkelijke mens zich afvraagt wat nu wel het bijzondere is van God's genadewerk. Toch zeggen wij met een neergebogen hoofd 'nee' tegen Niebuhr's theologie.

Paul Tameling.

Historisch park in Grand Pre met Evangeline Kerk, Annapolis Valley. Daarachter polderland, gewonnen op Minas Basin. Cape Blomidon, uitloper van de North Mountain, vormt de achtergrond.

NIEUWE WETTEN, NIEUWE KANSEN VOOR HOLLANDERS IN NOVA SCOTIA

Al meermalen is er op gewezen dat het verre Oosten van Canada bijzondere mogelijkheden biedt voor Hollandse settlers. Daar deze provincie nog lang niet zoveel industrie heeft als andere, is de vraag naar land nog lang zo sterk niet. Er is ook veel minder kapitaal. Deze lage landprijzen zijn voordelig voor settlers; men kan voor weinig geld een goed renderend fruitbedrijf of mestveebedrijf overnemen; terwijl de vraag naar tuinbouwproducten groot is, is het land goedkoop.

De nieuwe wetsvoorstellen bij de provinciale regering verhogen de gunstige mogelijkheden. Maar ze zullen ook een stijgende vraag veroorzaken naar goede bedrijven. En daarom is het nu voor Hollandse boeren en tuinders die ergens anders financieel niet op gang kunnen komen, de uitgezochte tijd.

De provinciale minister van landbouw komt met o.a. de volgende voorstellen.

Uitbreiding van het farm-consolidatie programma. Nu reeds is het zo dat een gevestigd farmer er op gemakkelijke voorwaarden land bijkopen kan. In zo'n geval koopt de Settlement Board, een regeringsinstantie, dat extra land voor de farmer als hij het zelf niet kan. De farmer krijgt het dan voor vijf jaar in gebruik tegen uiterst lage huur en heeft aan het einde van dit tijd het recht van koop. Dit landconsolidatie programma zal nu worden uitgebreid als, wat zeer waarschijnlijk is, dit wetsvoorstel wordt aangenomen.

Uitbreiding van de graanbouw voor veevoer staat ook op het program alsmede een studie om de melkprijzen omhoog te krijgen. Een in aanbouw zijnde kaasfabriek in Truro zal daar ook aan meehelpen.

Steun zal verleend worden voor het bouwen van silo's; meer steun komt vrij voor landverbetering, zoals ontginning, afwatering, grondverbetering door toevoeging van kalk.

En dan nog twee voorstellen die ons bijzonder interesseren. Het eerste is het plan om het bedrag dat een persoon kan lenen via de Nova Scotia Land Settlement Board te brengen van $25,000 op $50,000; en in geval partners geld willen lenen zal het maximum bedrag dat beschikbaar is omhoog gaan van $50,000 tot $100,000. Daarmee is practisch iedere farm waarvan 25% van de koopprijs hebt, binnen uw bereik. Dit zijn feiten die Hollanders absoluut moeten weten. Nergens in Canada wordt er zulke hulp aan settlers verleend.

Dan is er de nieuw voorgestelde hulp aan tuinders. Tot nu toe gaf de Settlement Board geen lening voor de bouw van kassen. Dat gaat nu veranderen. En laten de Hollandse tuinders nu vooral de eersten zijn om hiervan te profiteren.

Er zijn in Canada nog heel wat Hollandse boeren die maar naar de fabriek getrokken zijn omdat ze geen kans zagen om de financiën bijeen te krijgen die nodig waren om een eigen bedrijf op te zetten. En er zijn er nog veel meer die eigenlijk hun bedrijf moesten uitbreiden omdat er voor de opgroeiende jongens niet genoeg werk is of omdat een te klein bedrijf niet rendeert, terwijl er voor zulke uitbreiding geen goede kans is.

Welnu, er liggen heel veel goede kansen in Nova Scotia's Annapolis Valley. Deze provincie is over het algemeen niet zo welvarend. Maar in de Valley is het anders. We geven u graag uitgebreid advies als u interesse hebt hier naar toe te komen over wat verantwoord is als over het tegendeel. We hebben een indrukwekkende lijst van farms die te koop zijn en die lijst zal groeien naarmate het voorjaarswerk dichterbij komt. We kunnen om de kosten er maar een paar van adverteren (zie elders in dit blad). U wordt in dit artikel aangesproken niet door een realtor maar door mensen van de Christian Reformed Church van Kentville. Ze willen graag dat U deze mogelijkheden beseft en dat U er voordeel van trekt. En ze willen ook graag dat daardoor hun groep van 50 gezinnen tot 70 of meer zal groeien, ook met het oog op Christelijk onderwijs. Vraag om inlichtingen bij onze Commissie voor (uitgebreide) hulp aan Hollandse settlers.

F. VanMeekeren,
Sheffield Mill's,
King's Co., N.S.

P.S. Als U middenstander bent en hier een zaak wilt beginnen, laat ons dan dat ook weten. In de nabije toekomst komt er een goede hardware store en een drugstore te koop.

"A knock on your door"

A knock on your door usually means that someone wants to see you.

That someone may be a salesman, well-dressed and very polite, "Madam, may we show you our latest discovery to keep your home dustfree?"

Or that someone may be a bright-eyed youngster armed with a baseball bat "Hi, may Johnny come out to play?"

Or perhaps the person wanting to see you is an old friend, whom you haven't seen for years, "We happened to be out this way so thought we'd drop in for a visit."

How delighted we are to answer such knocks on our door.

If you live in the London District of Southwestern Ontario most likely the person knocking on your door will be the lady who comes to empty your "Schoolbusje". Perhaps she walked all the way to your house or maybe she loaded her little ones into the car and drove (quite often) through muddy country roads to your farm home. She doesn't mind doing this because she feels encouraged by the zeal most people have for Christian Education. While enjoying a cup of coffee and a friendly chat with you she counts your pennies and probably is amazed with you at the amount you have saved over the past six months.

But can you imagine how discouraged she will feel if she has to go home empty-handed? Yet it sometimes happens!

So if your "Schoolbusje" is still empty because you are not in the habit of saving pennies, won't you give a little gift?

It will encourage our workers and remember, this spring's canvass depends entirely on you!

We hope to publish a record-high total in mid-April.

The Promotion Committee of
Woman Fund for Chr.
Higher Education,
London Dist. Chr. High School

Attention Deacons

THE CLASSIS HAMILTON DEACONAL CONFERENCE

will be held in the

Fruitland Christian Reformed Church

809 Highway # 8

D.V. on SATURDAY, APRIL 2nd, 1966 at 1:30 P.M.

Speaker Rev. L. MULDER.

Topic: "World Wide Fire Department"

EVERYONE TRY TO ATTEND

VARIA

Een dominee in Denemarken zag op een zondag maar één kerkganger voor zich zitten. Hij boog zich over de rand van de preekstoel en vroeg: "Broeder, hebt u nog geen televisie?"

Uit: "Trouw".

"MAN EN VROUW VOOR EN IN HET HUWELIJK", een boek over het sexuele leven voor verloofden en gehuwden, door Prof. Dr. A. C. Drogendijk. Uitgave J. H. Kok, Kampen, 1964, achtste herziene druk.

Gerecenseerd door Dr. R. Kooistra.

Dit boek van Prof. Drogendijk is opnieuw herzien en herdrukt. Velen zullen het kennen in een vroegere gedaante. Drogendijk, die op de stofomslag "een volkomen deskundige auteur" genoemd wordt, bespreekt hier het sexuele leven van de mens. De genoemde stofomslag wekt hoge verwachtingen. Wij lezen daar: "Zijn (Drogendijk's) naam is de beste waarborg, dat dit boek in alle opzichten verantwoord is". Verder vermeldt het, dat deze auteur alles bespreekt "open en onomwonden op zakelijke en duidelijk wijze". Maar het is wellicht beter het boek zelf te lezen, dan af te gaan op wat een uitgever aan propaganda laat drukken op de binnenflap van het omslag. Meestal valt het dan tegen.

Wat ons allereerst opvalt, is dat de inhoud van het boek geslonken is. Het aantal pagina's verminderde van 263 tot 156. Wij verloren dus meer dan een derde aan volume. Ook het aantal hoofdstukken is teruggebracht, van veertien werden het er tien. De drie hoofdstukken over "Huwelijk en Neo-Malthusianisme", "Huwelijk en Oginisme" en dat over "Huwelijk en sexuele noden" zijn samengevat in één, dat nu heet "Voorbehoedmethoden en Voorbehoedmiddelen". Uit het eerste deel zijn de hoofdstukken over de "Voorbereiding tot het huwelijk" en "Het geneeskundig onderzoek voor het huwelijk" weggevallen. Verder missen wij, en dit vind ik persoonlijk erg jammer, het zakenregister. Waarom dit werd weggelaten kan ik niet goed begrijpen van zo'n volkomen deskundige auteur.

Nu iets over de inhoud. Het is altijd erg gevaarlijk van oud nieuw te maken. Drukke moeders met een dunne portemonnaie moeten dat wel dikwijls doen, maar zijn lang niet altijd gelukkig met het resultaat. Dikwijls bereik je alleen, dat een nieuwe lap op een oud kleed gezet wordt en dat het oude kleed dan langs de nieuwe lap weer afscheurt. In het evangelie zegt de Here Jezus ook, dat de nieuwe wijn in nieuwe leren zakken moet worden bewaard, anders gebeuren er ongelukken. Iets dergelijks, lijkt mij, is het geval met deze nieuwe druk van Drogendijk's boek. De nieuwe wijn van een dieper inzicht springt telkens tevoorschijn, maar het lijkt wel of ze door de oude zakken heenspuit. De veranderingen, die Drogendijk heeft aangebracht, zijn slechts aanvullingen en weglatingen. Daardoor wringt het geheel en maakt het geen overtuigende indruk.

Laat mij enkele voorbeelden mogen geven. In het eerste hoofdstuk van de nieuwe druk vindt ge op blz. 20 en 21 de citaten van Wielinga en Bettex over het onderscheid tussen en de wezenlijke eenheid van man en vrouw. Dit gedeelte is blijkbaar blijven staan. In mijn oude, derde druk, vindt ik dit alles woordelijk terug op blz. 18 en 19. Nu is hier zeker veel waardevols, maar anderzijds moest het toch wel duidelijk zijn, tenminste voor een deskundige als Prof. Drogendijk, dat wij aan de stijl en de begrippen van een man als Bettex ontgroeid zijn. Ik vind zijn beschrijving van de verhouding tussen de sexen ("de een moet doen, de ander moet zijn; de een moet spreken, de ander horen; de een voort- en medeslepen en de ander volgen; de een uitvinden en de ander gebruiken . . ., ons deel is de vreselijke logica der feiten en der cijfers, haar deel is het geduldige, zachte, troostende, vervrolijkende woord . . .") romantisch, onbijbels en daarom misleidend en zelfs schadelijk.

Deze methode werkt bijzonder verwarrend in het hoofdstuk over huwelijk en gezinsvorming. In de oude druk worden op blz. 149 een aantal motieven genoemd voor de bewuste beperking van het kindertal, als armoede, opvoeding, dreigende overbevolking, het keren van werkloosheid enz. De conclusie luidt dan:

> "Van al deze argumenten is er, gelijk reeds herhaaldelijk door verschillende schrijvers is aangetoond, geen een steekhoudend. De ware oorzaak van de achteruitgang der geboortecijfers ligt dan ook elders en wel in de huidige menselijke mentaliteit . . . . De bewuste geboortebeperking spruit voort uit een geesteshouding, welke slechts het verstand als de enige raadgever en wegwijzer aanvaardt".

Dit is dan in de achtste druk aldus herzien:

> "Sommige van deze motieven zijn billijk en redelijk, achter andere kan met recht een vraagteken gezet worden, terwijl enkele van bovengenoemde motieven in geen enkel opzicht steekhoudend zijn . . . . De bewuste geboortebeperking spruit voort uit een geesteshouding, welke slechts het verstand als de enige raadgever en wegwijzer aanvaardt."

Nu spreekt het vanzelf, dat de sluitende zin over de geesteshouding wèl past in de oude druk, als geen enkel argument steekhoudend zou zijn, maar zeker niet wanneer sommige motieven billijk en redelijk genoemd worden. Niettemin volgt de auteur met geringe wijzigingen zijn vernietigende diagnose uit de oude druk door over het gebruik van voorbehoedmiddelen te schrijven, ook in de nieuwe druk:

> "Zij wortelt in een levenshouding waarbij niet wordt te rade gegaan met wat op dit terrein Gods Woord zegt of hieruit afgeleid kan worden, en hij beslist naar eigen inzicht en handelt krachtens eigen recht."

Daarna neemt de auteur de draad van het verhaal weer op en herinnert zich, dat sommige motieven billijk en redelijk genoemd werden, zodat de zin uit de oude druk op blz. 157:

> "Het kwaad der geboortebeperking is alzo bij de drempel van de protestantse slaapkamer niet tot stilstand gekomen en de sexuele verwildering in het huwelijksleven is ook doorgedrongen op het terrein der kerken"

wel moet vervallen. In plaats daarvan zegt de nieuwe druk op blz. 99:

> "Het is, dachten wij, duidelijk dat wij als christenen met deze vorm van geboortebeperking niet mee kunnen gaan."

Zeer interessant is ook de volgende wijziging in verband met het aantal kinderen per gezin. De oude druk zegt op blz. 158:

> "Geboorteregeling wil zeggen een optimum aantal kinderen te krijgen, d.i. zoveel als mogelijk is in verband met de gezondheid der moeder (Hutter)",

dit is nu herzien in de achtste druk op blz. 99 als volgt:

> "Geboorteregeling wil zeggen een **optimum** aantal kinderen te krijgen, d.i. zo veel als verantwoord is in verband met de concrete situatie van de ouders en het gezin en bezien vanuit een christelijk standpunt. Optimum is hier derhalve niet bedoeld in neutrale zin, maar bepaald vanuit het gezichtspunt dat wij van Gods wege in het huwelijk geroepen worden tot gezinsvorming en dat kinderen een zegen des Heren zijn."

Dit lijkt ons een **enorme** verbetering.

In de oude druk wordt in gevallen waarin het noodzakelijk is het aantal kinderen te beperken, de absolute onthouding aangeraden. Zo lezen wij op blz. 211:

> "Zeker, onthouding is zwaar, maar niet onmogelijk. Het kost strijd, veel strijd zelfs, maar in Gods kracht kan de overwinning behaald worden. Indien de liefde, zo zegt Velthuysen, van Christus ons beheerst, dan zal die liefde ons de overwinning schenken over al wat daarmede in strijd is en kracht tot zelfverloochening . . .

En dit wordt nog benadrukt door den Hartog's aanhaling van Paulus' woord, "Als ik zwak ben, dan ben ik machtig" en "Ik vermag alle dingen door Christus, die mij kracht geeft". De achtste druk spreekt hierover wel veel voorzichtiger op blz. 107:

> "Tegen absolute onthouding, wanneer zij althans geruime tijd moet worden volgehouden, zijn ernstige bezwaren aan te voeren, zowel van medische, als van psychologische en van religieus-ethische aard. Het minst sterk zijn de bezwaren van medische aard. Uitzonderingen daargelaten, is absolute onthouding niet schadelijk voor de gezondheid en brengt geen lichamelijke nadelen met zich mede. Veel sterker zijn evenwel de psychologische bezwaren. Absolute geslachtsonthouding toch is in het huwelijk in hoge mate **onnatuurlijk.**"

Ook hier is dus een geleidelijke wijziging aan inzicht te bespeuren. Ik moet toegeven, dat de oude druk ook aarzelde om de absolute onthouding tot de enige methode en "de koninklijke weg" te laten worden. Op blz. 213 van de oude druk lazen we reeds:

> "Om deze redenen achten wij dan ook in sommige gevallen van noodzakelijke zwangerschapsvoorkoming het ethisch verantwoord de abstinentie niet altijd te laten voortduren. Zodra n.l. onthouding te zwaar blijkt en tot verzoeking wordt, kan het dure plicht worden de onthouding op te geven."

Het schijnt ons, dat ook hier in de nieuwe druk een beter christelijk ethisch besef zich uitspreekt dan in de oude druk.

Zo is er dus in het boek over "Man en Vrouw" van alles aan het veranderen. Doordat het oude echter niet radicaal herzien is, wringt het geschrevene hier en daar. Ik ben in het algemeen erg blij met de wijzigingen, die Prof. Drogendijk meende te moeten aanbrengen in zijn boek.

Dit oordeel vindt achteraf bevestiging in de recensie, die Dr. G. Th. Rothuizen, Professor in de Ethiek aan de Theologische Hogeschool te Kampen aan dit boek gewijd heeft in "Gereformeerd Weekblad" van 21 januari j.l. Ook hij wil niet spreken van een **radicale ommezwaai**, zoals Fidder deed in **Centraal Weekblad** en als ik me niet sterk vergis, werd iets dergelijks ook beschreven in Trouw.

Rothuizen is tevens van mening dat Drogendijk zich meer moeite had moeten getroosten om **rekenschap van gevoelen te** geven met betrekking tot de wijzigingen, die hij aangebracht heeft "omdat de schrijver niet alleen gezinnen in verwarring heeft gebracht met deze druk, maar ook gezinnen in benauwdheid heeft gebracht met de vorige."

Nee, een oude lap op een nieuw kleed deugt niet, ten minste niet wanneer het gaat om "man en vrouw voor en in het huwelijk". Laten we daarom hopen, met Rothuizen, op "een **laatste** druk, die werkelijk over het sexuele leven handelt, in al z'n hoogtes en dieptes."

R. Kooistra.

Christian Marriage Contact Bureau

In ons nummer van 11 maart j.l. maakten wij melding van de oprichting van een bureau, dat de helpende hand wil bieden aan hen, die eenzaam door het leven gaan en er tot nu toe niet in geslaagd zijn een levenspartner te vinden.

Enkele lezers hebben hierin aanleiding gevonden een gift te zenden voor dit doel. Met oprechte dank willen wij hiervan verantwoording doen. De giften zullen aan de betreffende instantie worden doorgezonden.

Van M.A.S. ontvingen wij $2.00, Van een onbekende, onder het motto "alleen maar niet eenzaam" $2.00, van Mrs. H.S., $5.00.

Zoals reeds eerder gezegd, is het voor alles beter, dat geen persoonsnamen worden genoemd van hen, die zich hiervoor inspannen. Ons blad is uiteraard gaarne bereid om giften, die men voor dit doel wil afstaan, aan het comité door te zenden.

De beeldhouwer Albert Termote heeft dit 42 cm hoge beeldje van een hardrijder gemaakt, dat hij "De Kampioen" noemde. De foto is gemaakt van het model; het is bestemd om in brons te worden gegoten. Voorlopig heeft het beeldje nog geen bestemming gevonden.

ISRAEL

Een nieuw Parlement met oude problemen

Op 16 januari werd het nieuwe Israelitische Parlement, de Knesset, door president Eshkol geopend. Het is samengesteld uit een aantal partijen: Eenheid van Israel's Werkers; de Nationale Religieuze Partij en de Afhanklijk Librale Partij. De oppositie partij wordt geleid door de oude veteraan David Ben Goerion als leider van Israel's Arbeiders Lijst gesteund door de Herut-Liberale Partij. Verder zijn er nog twee communistische partijen.

Veel verandering is er in het parlement niet te bespeuren sinds de geboorte van de staat Israel. Het zijn voor het merendeel dezelfde partijen die het roer in handen hebben. De problemen zijn ook dezelfde: dreiging van buitenaf en economische moeilijkheden in Israel zelf. Nasser is nog steeds van plan de Israeli de Middellandse Zee in te drijven, zoals hij onlangs nog heeft gezegd: "Het is ons doel de rechten van de eigenlijke bewoners van Palestina te herstellen, n.l. door Israel te liquideren." Wat de sterkte van Nasser's leger betreft (in vergelijking met dat van Israel) is de vrees voor Egypte niet ongegrond. Want Egypte heeft 1200 tanks tegen Israel 600; 500 vliegtuigen tegen 450; terwijl Egypte over meer dan 100 raketten beschikt die zonder moeite op het dichtbevolkte deel van Palestina kunnen worden afgevuurd.

Bovendien laten sommige westerse landen, zoals Frankrijk, Israel in de steek, maar leveren vliegtuigen aan Egypte. Israel moet dus voortdurend op haar hoede zijn. De president is van plan om in de nabije toekomst sommige landen in Azië en de zuid-amerikaanse landen te bezoeken teneinde vriendschapsbanden aan te knopen. Ook hoopt men dat de Verenigde Staten, momenteel geheel in beslag genomen door de oorlog in Vietnam, het kleine, moedige Israel niet uit het oog verliest.

De binnenlandse toestand baart eveneens zorg. De prijzen en lonen stijgen voortdurend, met het gevolg dat de export steeds minder wordt, terwijl Israel zich zelf niet kan bedruipen, maar veel moet invoeren om in haar levensonderhoud te voorzien.

Gebrek aan getrainde werkkrachten is een andere moeilijkheid waarmee de jonge staat heeft te kampen. Het merendeel van de immigranten dié uit de afrikaanse en oosterse landen komen zijn arm en ongeschoold. Het devies voor Israel geldt nog steeds: hard werken en magere lonen teneinde het hoofd boven water te houden. Maar dat zint heel wat Joden niet, die voor het merendeel nogal socialistisch zijn getind, wat ook wel blijkt uit de namen van de politieke partijen. Stakingen komen dan ook meer dan eens voor. Zelfs hebben de doktoren verleden jaar het bijltje er bij neergelegd. Het ontbreekt Israel aan een krachtige leider die in staat is de economische moeilijkheid het hoofd te bieden. De kans op een paradijsbestaan is er nog niet, zolang de regering zoveel geld voor militaire doeleinden moet uitgeven.

P.T.

NES AMMIM GROEIT

In het noordwesten van Galilea is sinds enkele jaren een christelijke nederzetting werkzaam onder de naam Nes Ammim (Banier der Natiën). Wij gaven daarover een uitvoerig verslag in ons nummer van 27 augustus 1965.

Deze christenen willen het evangelie aan het oude bondsvolk brengen, maar zij kunnen en willen dit alleen met de daad doen. Evangeliseren mag in Israel niet. Maar dit verbod kan het christelijk getuigenis niet remmen. Men laat de broederhand zien en voelen in de hulp bij de opbouw van de jonge staat.

In 1963 begon men. Dat wil zeggen een Zwitsers gezin vestigde zich op een terrein van 275 acres en woonde in een hut. Het was verwaarloosd land en het enige wat men aanvankelijk kon doen was stenen opruimen.

In 1965 zag het beeld er als volgt uit: Opbrengst van 100 acres katoen: $13,000. Voor 1966 is men van plan 250 acres met katoen te verbouwen. Opbrengst van anjelieren kwekerij: $5,500. 8000 fazanten verkocht. Een team van vier arbeiders heeft broeikassen voor joodse kwekers gebouwd. Met rozenkultuur is een begin gemaakt.

Nes Ammim heeft wortel geschoten!

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(22)

Overdag, in het ziekenhuis met z'n vaak bittere realiteit, dan kan hij het zich haast niet voorstellen dat hij 's avonds ... Dan vergeet hij het soms totaal.

Maar is het dan avond, en kan hij niet werken, en komen er geen vrienden, dan neemt het hem te grazen. En dan moet hij gaan. En hij zal blijven gaan, zolang ... —

"Zeg me alleen nog dit," — Geesje's stem klinkt mat — "hoe komt het dat dat liedje je zo aangreep, gisteren? Zie je, Johan," — er is nu weer meer kleur in haar stem — "ik zou je ook gewoon kunnen vragen hoe je de nieuwe plaat van Tineke vond. Maar dat wil ik niet doen. Omdat het niet eerlijk is. Omdat ik gezien heb dat je er van ondersteboven raakte.

Ik heb zoveel tijd om over alles te denken. En ik heb nog altijd een grote fantasie. Ik weet niet of die me parten speelt. Maar ik ben gaan combineren. Dat liedje, de overkant en die foto. Misschien is het wel erg banaal van me. Misschien ben ik er wel radicaal naast."

Johan smijt z'n cigaret in de asbak.

"Je bènt er niet naast. Alles is precies zo banaal als jij veronderstelt. Een foto, een vrouw, een lied. Of eigenlijk zeg ik de volgorde verkeerd. Het was eerst het lied, toen de foto, toen de vrouw.

En kijk nou maar niet zo hardnekkig uit het raam, want ik hoef me nergens voor te schamen. Tenminste, nog niet.

Maarreh ... had je succes met je verhaal hier in huis?"

Ze draait haar hoofd naar hem toe. Maar Johan steekt juist een nieuwe cigaret op.

"Hoezo?"

"Je weet best dat ik niet gepraat hebt."

"Zo, dat is dan fideel van je."

Geesje sluit haar ogen. Een gevoel van grote eenzaamheid bevangt haar. Ze weet zich vervallen, opzij gezet, afgedaan.

"Je moet niet naar de bekende weg vragen, Johan."

Misschien was het ook alleen maar hoogmoed van haar, die hulpvaardigheid. Het nog niet kunnen verdragen, niet meer mee te tellen.

"Wat is er nu ineens?"

Ergens is Johan toch geraakt. Zijn stem verraadt het.

"Ik kan niet meer pareren, Johan. Ik ben er te ziek voor."

Het is waar wat ze zegt. En ze berust al in zijn afwijzing. Ze weet dat ze een belangrijk ding vergeten heeft in haar gebed de laatste tijd. Te vragen om een nederig hart.

"Het spijt me, Geesje. Je hebt gelijk. Ik heb beslist af en toe een plaat voor m'n kop.

Maar zeg nou zelf, wat kan jij doen? Ik kan niet anders. En, nou ja, misschien wil ik ook wel niet anders.

Goed dan, ik zal het je vertellen.

Ik ben eens op een avond met een paar studenten meegegaan, daar naar toe. Ik had die nacht daarvoor een ellendige partus meegemaakt. Moeder dood, kind dood. De prof. zei dat er geen sprake was van schuld, dat het van het begin af aan een dubbeltje op z'n kant was geweest. Ik wist dat hij gelijk had, maar ja ... Die vrouw had geen geluid gegeven, al die tijd niet. Ze dacht dat het verkeerd zou zijn voor het kind. Je had haar moeten zien, ze was zelf nog een kind, zo'n meisje als Tineke. En er was geen vader.

En die hele verdere dag liep ik met die stilte in m'n oren. Die begon op 't laatst in me te schreeuwen. En toen ze me dan 's avonds vroegen mee te gaan, toen had ik maar één gedachte: Ik zal het daar eens flink op een zuipen zetten.

Toegegeven, ik was nerveus, overprikkeld. Ik stond samen met de anderen bij de garderobe en gaf m'n jas af. En toen begon die stem dat lied te zingen, dat "Mütterlein". En eigenlijk was het helemaal geen zingen. Het was een hees, triest geluid, maar fascinerend, adembenemend. Juist dat hese, dat overtuigde.

En toen zag ik de foto. Een gezicht op werkelijke grootte. Hetzelfde gezicht als ik die afgelopen nacht had zien doodgaan. Niet dat ze er op leek. Maar iets in dat gezicht. Sommige gezichten zijn zo levend.

En toen we eenmaal binnen waren heb ik geen borrel aangeraakt. Ik heb geluisterd. En gekeken. Die foto was niet geflatteerd. Integendeel.

Op mijn verzoek heeft ze het later nog een keer gezongen. En nu zingt ze het geregeld voor me, al heb ik nog nooit een woord met haar gewisseld.

En nu ik je dit zo zit te vertellen, nu komt het me allemaal even onnozel voor. Of misschien is het woord geëxalteerd hier beter op z'n plaats. Maar ik moet zo. Het is een soort complex dat in me vastzit. Dat kan niemand begrijpen."

Geesje ziet nu alleen maar zijn haar, zo ver zit hij voorovergebogen. En zijn handen, die ziet ze ook; die geven een indruk van kracht en goedheid.

Iets klopt hier niet. Maar ze zegt:

"Toch wel, Johan. Je vader begrijpt het. Hij heeft zelf ook het woord complex gebruikt in verband met jou. Hij noemt het ... een moedercomplex."

"Dus je hebt er toch over gepraat!"

Johan kijkt haar aan, de vonkjes in zijn ogen zijn weg. Als koud staal vlijmt zijn blik.

In deze ogenblikken begint Geesje er toch iets van te beseffen hoe moeilijk het voor Bertha moet zijn geweest, deze verwrongen natuur te benaderen.

En nu wil zij ook hard zijn.

"Nee Johan, dat heb ik niet. Maar weet je wat jij doen moet? Je eigen boontjes doppen en ..."

"Had ik je soms gevraagd ze voor mij te doppen?"

"Je hebt gelijk. Ik zal je nooit meer wat vragen. En dat woordje "nooit" uit mijn mond is reëel, daar kun je gerust op zijn."

Och nee, dat had ze niet moeten zeggen. Dat zal hem weer bezwaren, vroeg of laat.

Met een harde bonk van de poten op het parket zet Johan het bankje nog dichter bij Geesje, zodat zijn gezicht nu vlak bij het hare is.

"Luister," zegt hij, "en kijk me maar goed aan. Weet je wat ik er voor een ben? Ik verminkte mijn Moeder. Ik verminkte mijn Moeder toen ik nauwelijks zes jaar was.

Ik was stapelgek op haar. Maar er was nog iets anders waar ik stapelgek op was. En dat was vuur. Ik speelde graag met vuur. Voortdurend gapte ik lucifers. Ik kon er gewoon niet afblijven. We stichtten gewaagde brandjes, een paar jongens uit de buurt en ik. Het liep altijd goed af. Tot het een keer niet goed afliep.

Ik was alleen, achter in de tuin. Ik had een prachtige verzameling droge, dorre takjes. Daar had ik weken over gedaan. En van dat brandje wilde ik nou eens fijn alleen genieten. Helemaal op m'n eentje. Die grotere jongens baasden me te veel.

Ik had ook stiekem wat benzine gegapt. Er stond een harde wind. Ik had moeite de boel aan het branden te krijgen. Maar toen het eenmaal zo ver was ...

Ik genoot. En ik lette er niet op dat ik juist de wind naar me toe had. De wind en de vlammen.

Ik moet wat benzine gemorst hebben op m'n jasje. Ineens hoorde ik een gil. Mijn Moeder gilde. Ze rende op me af, ze drukte me tegen zich aan, ze viel over me heen op de grond, ze bedekte me, ze trachtte de vlam die aan m'n jasje vrat te doven, zo maar, met haar blote handen en toen met zand en toen ... sprong onze buurman over de schutting met de tuinslang en ik weet niet wat er allemaal verder gebeurde, maar later hebben ze haar in het ziekenhuis twee vingers afgezet, haar middelvinger en haar ringvinger. Het was haar rechterhand.

En misschien begrijp je nu ook waarom ik Vader was toen juist een paar dagen weg.

Het is de enige keer dat ik haar buiten zichzelf gezien heb; toen ze me bezwoer dat ik niets aan Vader zou vertellen.

Wat ze zelf aan Vader heeft verteld heb ik nooit geweten. En hoe ze onze buren het zwijgen heeft opgelegd, weet ik ook niet.

In datzelfde jaar, ongeveer een maand of negen later, stierf ze. Het had niets met dat ongeluk te maken. Ze teerde alleen maar weg. Ik zat met haar verminkte hand tussen mijn handjes. Ja, kleine handjes had ik toen nog. Maar die een onherroepelijk kwaad hadden gesticht.

Haar laatste glimlach wat niet voor Vader. Maar voor mij.

En sindsdien haat ik alle mensen die van het moederschap een caricatuur maken.

Na Moeders dood heb ik gevlei en geflikflooi moeten verdragen van vrouwen, die het via mij om m'n Vader te doen was. Maar ik heb me gewroken. En Moeders plaats verdedigd. Stuk voor stuk heb ik ze het huis uit getreiterd. Tot jouw zuster kwam. En die kon ik net niet de baas. Omdat het haar niet alleen om Vader te doen was. Maar ook om mij. Om mijzelf. En ze had me kunnen winnen ... als ze zich wat minder om de scheuren in m'n broek had bekommerd. Maar van scheuren in harten begreep ze niets.

Maar dat is voorbij. Het is nu allemaal voorbij. Alleen dat drukkende gewicht van binnen, dat raak ik nooit meer kwijt. En die overgevoeligheid voor de verhouding Moeder-Kind, hoe die zich in het leven ook openbaart.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With gratitude to the Lord we announce the birth of our first child, a son

PETER JOHN

March 19, 1966.

Peter & Ebby Van Dyk.

625 Bayshore Blvd.,
Burlington, Ont.

Op donderdag 10 maart 1966 nam de Here tot Zich in Zijn heerlijkheid onze geliefde man, vader en grootvader

MARINUS VAN HERMON,

op de leeftijd van 66 jaar.

Psalm 73:23b, 24.

Woodstock, Ont.:
Mrs. M. Van Hermon.
Mr. and Mrs. J. H. Bosman.
Mr. and Mrs. E. Hoekstra.
en kleinkinderen.

620 Parkinson Road,
Woodstock, Ont.

Op 10 maart 1966 ontvingen wij uit Moorefield, Ont. het droevig bericht van het overlijden van onze geliefde vriendin

JANTJE BOUWKNEGT,
geb. SMIT,

echtgenote van Klaas Bouwknegt en der kinderen zorgdragende moeder.

Sterke de Heere hen in dit zo zwaar verlies.
Gez. 27:2.

Zijn meelevende vrienden:
Mr. en Mrs. Emko Witteveen.

Edmonton, Alta.
10230 - 154 Street.

---

190 Acre Dairy Farm

7 mijl vanaf Jarvis, aan harde weg. Huis van alle gemakken voorzien. Machineschuur, twee barns, vier silos, vee en machinerie. Lichte grond. Vraagprijs $45,000.00. Downpayment $20,000.00.

JACK BYLSMA
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone: LI 9-3894

Heden nam God tot Zich Zijn kind, onze lieve moeder, groot- en overgrootmoeder

ANNA VEENEMAN,
geb. BOONSTRA,

sedert 4 maart 1935 weduwe van Gerrit Veeneman,

in de ouderdom van 86 jaar.

"De Heer is mijn Herder!
'k Heb al wat mij lust:
Hij zal mij geleiden
naar grazige weiden,
Hij voert mij al zachtkens
aan waat'ren der rust."

Apeldoorn:
G. Veeneman.
H. Veeneman—Pinkster.
Apeldoorn:
G. Pinkster—Veeneman.
Apeldoorn:
G. Veeneman—Van de Brink.
Apeldoorn:
G. Veeneman.
J. Veeneman—Bekkering.
Overschie:
J. Veeneman—Speelman.
P. Speelman.
Forest, Canada:
J. Veeneman.
B. Veeneman—Roode.
Rotterdam:
G. Dercksen—Veeneman.
W. J. Dercksen.
Simcoe, Canada:
G. Veeneman.
P. Veeneman—Kikstra.
54 kleinkinderen,
97 achterkleinkinderen.

Rotterdam, 15 maart 1966.

De bijzetting in het familiegraf heeft plaats gehad zaterdag 19 maart te Apeldoorn.

Twee serieuzé jongemannen, resp. 26 en 27, zoeken

KENNISMAKING

met twee jongedames (een brief van één dame welkom). Geen danstypes. Brieven onder nummer 1861, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Alleenwonend weduwnaar vraagt een

NETTE HUISHOUDSTER

(Chr. Ref.); middelbare leeftijd. Mooi gelegen farm dichtbij stad en kerk in S.W. Ontario. Brieven onder no. 1864, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Fully qualified

MARRIED MAN

wanted for well organized dairy farm — good salary, house and other benefits. Apply Fred A. Stock, R.R. 1, Tavistock, Ont.; phone Hickson 462-2559; reference Wybe Weima, Baden, Ont.

Er biedt zich aan voor de zomermaanden een meisje (17 jaar) als

MOEDERS HELPER

in een goed gezin. G.G. Er wordt meer op goede behandeling gelet dan op hoog loon. Liefst in de buurt van Orillia, Ont. Schrijf aan no. 1860, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

De I.C.C.C. ter behandeling op de Synode van de Chr. Geref. Kerken in Nederland

Daartoe in de gelegenheid gesteld zijn wij ingegaan op de redenen, die ons noopten uit de ICCC te treden. Reeds lang leefden in onze kring overwegende bezwaren tegen dit lichaam. Bezwaren, die naar voren kwamen wanneer er verslag werd uitgebracht van vergaderingen van de CCEPC, de Canadese afdeling van ICCC en bijzonder ook Ds. J. Overduin vertolkte hoe het daar toeging, wat de inhoud der redevoeringen was en welke voorstellen daar werden gehoord en aanvaard. Bij die gelegenheden was het gevoelen tastbaar: Wij moeten daaruit. — Na het verslag van het Congres te Amsterdam, waarheen de Synode 1962 Ds. C. Noordegraaf afvaardigde, en dat ondersteund werd door hetgeen wijlen Ds. W. F. Laman rapporteerde over het gehoorde daar uit de mond van hen, die uit die kring dit Congres bezochten, werd dit gevoelen ook onder woorden gebracht. Dit te sterker gezien publicaties, spotprenten, kleurboeken, radio-toespraken etc., alsook het zonder onze voorkennis, mede namens ons uitzenden van deze radiotoespraken, om niet te spreken over uitspraken van Dr. Carl McIntire van strikt politieke aard. "U ziet de Europese zijde der ICCC, wij zien de Amerikaanse zijde der ICCC". Hoewel gecorrespondeerd werd over bijzonder de radio-uitzendingen, noch niet zozeer wat de inhoud daarvan betreft als wel wat betreft het feit dat ze zonder onze voorkennis mede in onze naam werden uitgezonden, in retour-correspondentie gedane beloften werden niet nagekomen.

Hoewel men van onze bezwaren wist, veranderde er niets. Officiële uitnodigingen van de zijde der ICCC tot het bijwonen van haar Congressen en vergaderingen der afdelingen bereiken de kerken als lichaam nimmer. In ieder geval onze kerken niet. Officiële verslagen van gehouden Congressen en vergaderingen al evenmin. Waren er in 1963 reeds stemmen, die voorstelden het lidmaatschap op staande voet te beëindigen, van de zijde der verslaggevers kwam sterke aandrang dat niet te doen. Zij stelden voor Deputaten voor Correspondentie met Buitenlandse Kerken op te dragen een nader onderzoek hier in te stellen. Dit voorstel werd aanvaard. Bij het aanhoren van het resultaat daarvan viel het besluit tot uittreding. Synode 1964. Van correspondentie over een en ander kon toen geen sprake meer zijn.

Heel lang is door de Synode gesproken over de I.C.C.C. Vast staat dat de ernstige bezwaren, die leefden op de Synode 1962 niet veel aan kracht hadden ingeboet. Hoewel er een schrijven van het Uitvoerend Comité was binnengekomen als antwoord op het namens die Synode door Deputaten aan haar gerichte schrijven, en er de verklaring was dat het dit jaar te Geneve gehouden Congres der ICCC op hoger peil stond dan het vorige in 1962 te Amsterdam gehouden Congres; een en ander nam niet weg, dat een behoorlijk getal afgevaardigden hier in 't geheel niet gerust was. Terecht werd de opmerking gemaakt, dat er een tegenstelling was tussen het rapport van de Commissie en dat der afgevaardigden naar het laatstgehouden Congres. Al had men met dankbaarheid kennis genomen van het feit, dat de afgevaardigden der kerken tegen het telegram aan president Johnson stemden, alsook tegen de resolutie over de Rooms Katholieke Kerk, dit neemt niet weg dat de vraag blijft in hoeverre men als lid der ICCC toch nog aansprakelijk is voor dit telegram en deze en andere uitspraken van dit lichaam? Zo werden opmerkingen gehoord als: "Wij kunnen wel niet direct verantwoordelijk zijn, maar dragen toch een morele medeverantwoordelijkheid". Ook vragen als: "Staat de ICCC primair voor de Heilige Schrift of is het een organisatie met verkapte politieke bedoëlingen?" "Wat houdt de oproep tot reformatie in?" toonden aan dat er hier onzekerheid leeft.

Ook werd geinformeerd naar de hulpverlening van deze organisatie.

De rapporteur der Commissie merkte in zijn beantwoording op, dat het lidmaatschap der Christelijke Gereformeerde Kerken van de ICCC een feit is. Daar moet men van uitgaan. Dat wordt ook niet tenietgedaan door het feit, dat de verhouding van de kerken in deze organisatie lang niet duidelijk is, ja, aan alle kanten rammelt. Al het mogelijke dient hier gedaan te worden om daarin verandering te brengen. Zo er geen klaarheid komt in de zaak der verantwoordelijkheid moet daar de beslissing vallen van blijven of gaan.

Prof. Dr. J. van Genderen zet dan uiteen dat de meerderheid der afgevaardigden naar het Congres de milde toon van het rapport bepaalde. De resoluties deden de afgevaardigden meermalen ontstellen. Men moet de ICCC echter niet slechts zien in het licht der resoluties. Ook naar zijn gevoelen is ernstige bezinning op de verantwoordelijkheid der leden kerken een eerste vereiste.

Op verzoek van de Praeses gaat ook Ds. J. C. Maris op het opgemerkte in. Hij houdt een scherp requisitoir over de christelijke pers, die pro-Wereldraad is en merkt op dat de tijd komt dat kerk en politiek niet zullen kunnen worden gescheiden.

Het was bijzonder in de middagvergadering, dat verdedigers van de ICCC uit het midden der Synode naar voren kwamen, zo Ds. D. Biesma Jr. en Prof. J. J. v. d. Schuit.

Prof J. J. v. d. Schuit hield een bewogen pleidooi voor de ICCC. Bij alle verschil en ondanks alle critiek gaat het om de eenheid in het geloof in het bloed van het Lam Gods. Men moet zich daarom niet verliezen in kleinigheden, want op het brede wereldvlak dient een stem te worden gehoord, die zich aan de gans enige waardij van dit bloed bindt. Wereldraad en ICCC staan diametraal tegenover elkander omdat de Waarheid staat tegenover de leugen.

Tenslotte loopt dit brede debat uit op twee uitspraken, n.l.:

Deputaten moeten de vraag naar de medeverantwoordelijkheid der leden-kerken opnieuw in het Uitvoerend Comité aan de orde stellen.

Willen de Christelijke Gereformeerde Kerken blijvend aangesloten zijn bij de ICCC dan zullen de resoluties van de congressen beter moeten worden voorbereid en beter, d.i. Schriftuurlijker, moeten worden gefundeerd.

Uit: The Messenger.

Wanted: Whereabouts of

ANDRÉ BRINK,

who used to work with the French Consulate until at least 1960. Please write to: Mrs. B. Ferwerda, 72 Warwick Rd., Stratford, Ont.

In Weston aangeboden, degelijk

KOSTHUIS

voor nette jongeman. Parking. 249-4985.

HULP GEVRAAGD

in gezin met 3 personen waar moeder hulpbehoevend is. Dicht bij Brantford. W. de Boer, R.R. 1, Jerseyville, Ont. Tel. MI 8-3336.

Te koop:

100 ACRES DAIRY FARM

met melkcontract, 7 kamer huis, nieuwe barn en melkhuis. 23 melkkoeien, 14 stuks jongvee. Alle benodigde machinerieën, bulkcooler. 3 mijl van Fort William. Billijke prijs. Mrs. K. Kamphuis, R.R. # 3, Fort William, Ont.

Wanted:

MAN FOR CHICK HATCHERY

House available. Full time employment. Phone New Dundee, Ont. 696-2251.

For Sale:

HIGHWAY DAIRY FARM

300 acre clay loam, 260 acre workable. Large barn, 10,000 sq. ft., 57 steel stanchions. Milkcontract of 1,000 lbs. per day, open contract July and August. Yearly income of milk and cattle sale 25,000 dollars. Brick house with 9 rooms. New oil furnace. Impl. shed, garage for 3 cars. Milk bulkcooler 35 cans. Excellent drilled well. Ontario. Write to # 1863, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

---

100 ACRE DAIRY FARM
FOR SALE

with 22 milking cows and 18 head of young cattle, and implements. This farm will produce plenty of feed for 45-50 head. 5 bedroom house with 3-piece bath, deep well, 2 barns, henhouse, garage and woodshed. 1 mile from school, church, town and highway. S.W. Ontario. Asking price $30,000. Write to no. 1862, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

JOHN F. DE WITH,
Realtor

BOWMANVILLE, ONT.
14 Frank Street, Phone 623-3950

DAIRY FARM, 236 Acres with good buildings, $1000 monthly milk cheque. Going concern. 55 head of Holstein cattle. Full line of, almost new, machinery. Asking $65,000. Terms.

DAIRY FARM, 100 Acres. Going concern. 19 Milkcows. Full line of machinery. $700 monthly milk cheque. Asking $45,000. Terms.

DAIRY FARM, 150 Acres. Good buildings, 500 lbs. daily milkquota. 10 roomed home. 2 barns. Asking $32,000. Terms.

190 ACRE FARM with full line of machinery, 2 tractors, etc. Good buildings. Large barns. Asking $27.000 with terms.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

Reasonable rates.
No advance payment.
Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

Phone or write:
10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

Op dinsdag 15 maart 1966 heeft de Heere in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid tot Zich genomen, onze geliefde man, vader, zoon, zwager en oom,

ALBERT BOERS,

op de leeftijd van 47 jaar.

"Dit is mijn weg, hij is verlost."

Ancaster, Ont.:
L. H. Boers—Roffel.
John.
George.
Georgetown, Ont.:
H. Roffel.
B. Roffel—Geerlinks en kinderen.
Holland:
Fam. J. Boers.
Fam. G. Roffel.

De Heere heeft na korte ziekte nog onverwachts tot Zich genomen onze lieve man en vader

HENK BINNEMA,

op de leeftijd van 41 jaar.

Jezus leeft en wij met Hem.

Henny Binnema—Scholtens.
Wilma.
Harry.
Gerald.
Andrew.

Belleville, 18 maart 1966.
223 Coleman Street.

The Immanuel Christian School Society of Belleville, Ont. mourns the unexpected loss of its faithful president

Mr. H. H. BINNEMA,

who passed on to eternal glory on March 18th, 1966.

May the Lord comfort and sustain the bereaved family with His Word and Spirit.

Psalm 23.

H. Kugel, Vice-Pres.
T. Barkema, Sec'y.

FARMS TE KOOP

150 acre farm gelegen aan de hoofdweg, 3 mijl van Chr. school en kerk. Deze farm heeft een grote L-barn, voorzien van stalcleaner, pijpljin melker. Met melkcontract van 1250 pond per dag, desgewenst meer, en een complete serie moderne machines. 60 stuks purebred Holstein koeien. Een 5-bedroom brick home, van alle gemakken voorzien.

Dit hele geval kan gekocht worden met $25,000 down en de eigenaar houdt de eersté hypotheek tegen 6% interest. Kan direct aanvaard worden.

En voor meer farms van 50 tot 500 acres, met en zonder melkcontract, evenals een lijst van tabaksfarms rond Woodstock, Embro, Ingersoll, Delhi en Aylmer.

Voor meer informatie schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, Ont.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert

Realtor, Aylmer, Ont.

Stockroom and Office Attendant wanted

Experienced person preferred, but anyone willing to learn will also be considered.

Apply in writing to WALINGA BODY AND COACH LIMITED, P.O. Box 638, Fergus, Ontario.

10 GOOD REASONS

WHY YOU SHOULD BUY A FARM IN THE NIAGARA PENINSULA

1. Ideal climate conditions. 6-7 months growing season.
2. Good highways, secondary roads. No transportation problem summer or winter.
3. Ready access to marketing centres. Progressive farming communities.
4. Soil types and conditions for all types farming, dairy, vegetables, fruit, grain or mixed.
5. Necessary agricultural experimental services.
6. Fast growing expanding industrial area, means more and bigger market.
7. Excellent retail, veterinary, farm equipment, hydro, telephone services available.
8. Christian education facilities, Elementary and Secondary Schools, short distance Churches of all denominations.
9. Over 70 farms for sale at easy terms (4-400 acres). Mortgage money available at 6% up to 85% of selling price.
10. The most important reason — Call HARRY ZOMER, because he knows his country and is educated and experienced in the field of farming and selling. Contact

HARRY ZOMER

R.R. 1, WAINFLEET, ONT. - Tel. 899-3639
in Dutch or English.
Rep. GEO. DUGAN REALTOR
28 Main St., Welland, Ont.

FARMS FOR SALE AROUND KENTVILLE, N.S.

Gemengd bedrijf: 146 acre goed vlak land. Melkvee, varkens.
Geschikt voor aardappels.
2 barns, goed huis.
25 koeien, 40 stuks jongvee.
1963 tractor plus bijbehorend equipment.
Rooimachine, etc. Melkkoeler e.a. gereedschap.
Vraagprijs $22,000. Vereiste contanten $4,500.

Boomgaard-vee-kippen-bedrijf, totaal 95 acre en clear.
37 acre zeer goede appelboomgaard, met o.a. 1000 bomen geplant tijdens laatste 6 jaar. Goede soorten. Flinke barn; bovenverdiepingen voor kippen, beneden voor vee. Goed huis.
Vraagprijs $30,000. Vereiste contanten $6,500.

Verder: 600 acre beeffarm met vee en varkens $50,000
45 acre orchard, totaal 110 acre $18,000
190 acre farm, 7 acre clear, sandy loam, goed huis $8,500
Aantal grote bedrijven met beef en boomgaard en nog vele andere.

Vraag inlichtingen over alle soorten farms, leningen bij Settlement Board, vereiste contanten etc. bij F. VanMeekeren, Sheffield Mills, King's Co., N.S.

Easter Book Offer
10% Discount

NEW TRANSLATIONS AND BIBLE AIDS

Berkeley Version, Complete Bible, large print		$ 8.75
The Amplified Bible " " " "		10.95
The Harper Study Bible " " " "		10.95
Revised Standard Version Pocket size Bible		2.95
Phillips New Testament		2.75
The New English Bible (New Testament)		2.00
Matthew Henry One Volume Commentary on the Bible		10.95
Matthew Henry and Scott Concise " " " "		6.50
Jamieson Fausset Brown Commentary on the whole Bible		9.75
Francis Davidson New Bible Commentary		8.75
" " New Bible Dictionary		14.00
Smith's Bible Dictionary (4000 questions & answers)		5.25
Cruden's Complete Concordance		5.50

DEVOTIONAL AND INSPIRATIONAL BOOKS

The Word of the Cross, Peter H. Eldersveld		2.20
A Wonderful Saviour, Robert G. Lee		2.75
The Sermon on the Mount, F. B. Meyer		2.75
The Art of Christian Living, Ralph Heynen		3.25
Building Your Spiritual Strength, Ralph Heynen		3.25
The Riddle of Life, J. H. Bavinck		2.20
Time Out, by Al. Bryant (Daily Devotions)	Paper	1.35
Power Through Prayer, E. M. Bounds	Paper	1.35

CHILDREN'S BIBLES

The Bible in Pictures for Little Eyes		3.80
Marian's Favorite Bible Stories		2.15
Marian's Big Book of Bible Stories		4.10
Children's Bible, Anne de Vries		4.95
My Picture Story Bible, Dena Korfker		5.40
Child's Story Bible, Catharine Vos		4.95
Egermeier's Bible Story		5.50
The Bible Our Guide, Ingwersen		5.50

and many, many other books for every member of the family.

CHRISTIAN BOOK CENTRE

36 Longwood Road North Hamilton, Ont. Phone JA 2-1234

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Should the death penalty be abolished?

by Rev. John Vriend

Within a few days our representatives in Parliament will again stand up and cast their vote, one way or the other, on the matter of the death penalty. It will be within their power to decide whether in the future convicted murderers will go to their execution or not. Few decisions our Parliament can take in the year 1966 will be as weighty and far-reaching as this.

Somewhere among our readers there may be a man or a woman, a son or a daughter, who will some day be guilty of murder. Generally we regard city-slums as the incubators of murderers. But the murderer may also live within the bosom of the church. I cannot easily forget that my very first sick-call as a minister in my first congregation was to a woman who lay on a couch as the victim of a murder-attempt by her own (Reformed) husband.

The question I am now putting to our reader is: **Should the murderer, who carries out a deliberate, planned murder — should that person, even if he be your own son or daughter, be executed or not?**

At present the Canadian nation is about evenly divided on this many-sided question. For one reason or another large groups in our society want the death-penalty taken out of the law-books. Opposition leader Mr. John Diefenbaker, a former criminal lawyer, in strongly opposing the death-penalty, cites the experience of having one of his clients hanged, though innocent. (I have this on the personal testimony of Mr. Diefenbaker, and do not wish to be challenged on the actual innocence of that person. See also Time, March 4, '66). The United Church of Canada is officially on record as favouring the abolition of the death penalty and recommending the substitution of a life-sentence subject to parole. On the other side are assorted other people: policemen, prison-wardens, and large groups of conservative Christians, who want to retain the death penalty in our judicial system.

The subject of the retention or abolition of the death penalty is not one I enjoy thinking or writing about. But in a matter as important as this one we Christians certainly shirk our duty if we neglect to search the Scriptures for guidance. I propose therefore to write a few words on each of the following three angles.

GOD'S WORD AND HUMAN GOVERNMENT

One of the main arguments against the death-penalty for the crime of deliberate murder is that it is an act of mere vengeance. Society has lost a member, so in retaliation society executes a member. In former times a family might appoint "an avenger of blood" to pursue and to take the life of a murderer, or an infuriated mob might lynch the criminal. Today, acting from precisely the same impulse, we use the tools of government to accomplish this end. But, so the argument goes, the act of taking the life of any man, even if he is a murderer, is savage, vindictive, brutal. To feed the fires of revenge can never be regarded as Christian or tolerated in a Christian Society. It is to commit a second crime, one all the more serious because the government undertakes to commit it.

Our government should be above it. It should not feel obliged to demand a tooth for a tooth, an eye for an eye, a life for a life. It should not take from any man the opportunity to mend his life or to make amends for his misdeeds. Certainly it should not answer a killing with a killing from feelings of horror for a murderer and his deed.

What should be our answer to this line of reasoning? In a matter so momentous as the punishment of murderers, our government surely must know its place and task. The murder rate in Canada some years ago (United Nations Yearbook 1952) was 1.2 for every 100,000 population. That adds up to 12 for every million and to about 240 for the total population. But the Director of the Quebec Provincial Police, Mr. Adrian Robert, reports that in his province the murder-rate has doubled in the years 1961-1965. There are over 3000 miles of unprotected border between Canada and the United States, where the murder-rate was 5.8 for every 100,000, according to the Yearbook 1952 just cited. But the crime-rate there has been rising fast and at present one murder is recorded every hour. (See The Banner, March 4, 1966, page 4). In the face of this tide of blood, what is the duty of our government?

The Bible makes plain that the government may not act from personal preference. It need not ask either for instructions from the Church. Its responsibility is to God. It must know itself the servant of a just and merciful Creator. It certainly has not outgrown the Bible. It certainly has not outgrown the duty to administer justice. It is Christ, the Ruler of the Kings of the earth, who has put a sword in the hand of the magistrate. To Him the Government stands or falls, and not first of all to the voters at home.

It should be plain to every Christian believer, moreover, that no final peace (which every Government should be seeking) can be found apart from the Gospel of peace. At the heart of that Gospel is the SATISFACTION OF GOD'S JUSTICE through the Self-offering by Christ. That is to say: The Kingdom of God has a foundation in perfect justice. Christ's punishment is our peace. In the light of this Gospel it is evident that no state can maintain good order and achieve peace without maintaining justice.

Justice, furthermore, is a matter of seeing to it, in the name of God, that every citizen carries out his duties as a citizen and enjoys his rights as a citizen. The promotion of a nation's well-being through the administration of a benevolent justice — that, says the Word of God, is the task of human governments.

Now when the Government administers justice in the name of God, and punishes the evildoer, it can no longer be accused of emotional acts of vengeance and vindictiveness. It is then, among other things, **the executor of the wrath of God. And the wrath of God, the Father of Jesus Christ (call Him emotional if you will!), is the outflow of His goodness, for He wants men to live in peace and prosperity.**

The charge that the death-penalty is motivated by vengeance (an argument popular in the New Democratic Party and its praying wing in the United Church of Canada) can be levelled against all punishment. But it would be more honest and more Scriptural to admit that hostility to punishment is, at its roots, hostility to the God, who punishes every violation of the order of his justice.

GOD'S WORD AND PUNISHMENT

There is a notion today, both in scientific circles and among people in general, that punishment is bad. Neither children in the home, people say, nor criminals in society, ought to be punished. Punishment is just another word for vengeance, and haven't we finished with all that?

Naturally, in a world in which bankrobbers and kidnappers live and move and carry out their plans, we do need **correction**. Better still, since these unfortunates do exist, we need places in which they may find a **cure**.

The sentiment today is that personal responsibility, on which the social order rested in Christian societies in former times, exists only for minor actions (like shoplifting), not for major crimes. The bigger the crime a man commits, the less you can say that he is responsible for his action. And since murder is the ultimate crime a murderer is not really responsible for his actions at all. He is thoroughly sick. What he needs is a psychiatrist: a skilled man who will reshape his personality until he is cured. Prisons should be looked upon as hospitals. There is no such thing as ill-desert; there is only misfortune. Not wrath is in order, only pity, compassion, help.

There is a rub here, however; a small point tends to be overlooked in this reasoning. A rather important small point. That is this: a prison is one hospital you are brought to in a police-van, not an ambulance. You are taken there to be cured whether you like it or not. The cure is compulsory. The question then is not: Do you deserve to go? Does the punishment fit the crime? That is all old-fashioned, Christian reasoning. What you deserve does not enter in at all. The point is: what do you as a sociopathic individual need. The State simply adds its coercive powers to the psychiatrists' curative skills; and the psychiatrist, who possibly derives his insight from a city named Vienna, decides how long the cure must last.

Under this humanistic arrangement, a definite sentence makes no sense at all. The whole idea of justice as an effort to make the measure of punishment correspond to the measure of guilt is foreign to this scheme. The criminal will never know why he has a shorter or longer term in prison. Only the experts in psychiatry can tell how long he needs to be there. What this line of reasoning would mean under a totalitarian government is something for the writers of horror-stories to consider.

I do not wish to deny that psychopathic elements must enter into considerations of justice. Man's basic hostility to God's Order often takes weird pathological forms. But there is every room within the concept of Christian justice to take account of reduced responsibility on the part of "under-privileged" sociopathic individuals. And I do wish to assert that true mercy can only flourish on the rocky crags of true justice, and not in the marshlands of modern humanitarian sentiment.

The Word of God declares throughout: Be not deceived, God is not mocked, for whatever a man sows, that he will also reap! He does render to every man according to his works! He is the Reality man has to come to terms with in life. Certainly it is the task of government, in its administration of justice, to represent Him justly, and not to dabble in the mechanistic theories of a psychiatry that denies the existence of professional rogues who freely choose a life a crime.

GOD'S WORD AND MURDER

What about murder, the vicious premeditated assault on the life of another human being? The Bible calls this the crime against the image of God. It is the brutal act of taking away a life that belongs to its Maker to serve and praise Him.

Further, the Bible says that the punishment of this act is the penalty of death. When I consult my own human sentiments I do not like this fact at all. When I see a murderer I know that but for the grace of God I might fall into the same crime. Certainly the root of murder is in me too. But when it comes to the awful question of what a just retribution is for his crime I have to turn to the Word of God for guidance. And there I find, in that Covenant which God made with **mankind for all future generations**, that the death penalty is mandatory (Genesis 9). To take the life of any man, even the life of a murderer, is such an unmeasurably horrible thing to do that it may only be done on a command from above, and never on the basis of rational argument.

But just as surely as the rainbow is a sign of a Covenant still in force now, and we have a Spring Service of Prayer because of the succession of the seasons experienced in 1966; just as certainly as Canada Packers has divine permission to process animals for food today, so surely is the death-penalty prescribed for murder till the present day. For by divine decree, proclaimed before Christ, affirmed by Christ, and taught by his apostles, it is only blood shed "in payment of" murder that can restore the order of justice which has been violated.

THE CONCLUSION OF THE MATTER

We have seen that the sword is a lawful instrument in the hands of the magistrate, if not only to prevent murder as the Heidelberg Catechism says, then to punish it as the Bible says.

It will not be necessary to add, I hope, that the Bible is no substitute for a body of jurisprudence that takes account of present-day conditions and present-day insights. It is within our powers to set a minimum age-limit for the sentence of death; it is certainly our duty to provide for post-trial review of the death sentence, in order that possible errors be eliminated; it is necessary to distinguish between various kinds of homicide; it is the honor of our legal system that it takes account of extenuating circumstances. Whatever the "cities of refuge" we have to build to protect the innocent man-slayer, a Bible-believing Christian can only endorse the effort. The mode of execution may well be less dramatic than a hanging.

But we must express our conviction that our Canadian Government may not abolish its power to punish those crimes of murder which can only be punished with the death-penalty. Let me explain. Suppose a man serving a life-sentence in prison kills a prison-guard. If the death-penalty is abolished there is no way to punish him or to protect the guard. Simply to add another life-sentence is to make a mockery of justice. Only the penalty of death can then represent the wrath of God.

Another example: Section 136 of the Criminal Code now reads that everyone guilty of rape is liable to imprisonment for life. But if the death penalty is abolished, it is to the advantage of a man who has assaulted a woman sexually to add the crime of murder. The act of forever silencing his witness carries no risk whatever of added punishment. I can only say that to abolish the death penalty in this instance is to act in defiance of the just interests of our Canadian women. Kidnapping for ransom now makes a person liable to life-imprisonment (Section 233). If murder carries no greater penalty, it may be to the advantage of the murderer both to collect his ransom and to kill his victim. The addition of murder to his crimes involves no greater risks. There is the crime of treason in wartime by which thousands may lose their lives: in this connection to abolish the death-penalty in the judicial process is to invite popular reprisals of the most gruesome kind.

To the Government of Canada we must say therefore: Christ, our Saviour, by whose grace a malefactor may be saved for eternity even in the hour of his crucifixion, is your Ruler and King.

It is He who has placed in your hands a sword.

It is He who charges you with the maintenance of a just social order.

To that end He has given you the power to take the life of a murderer.

Do not of your own accord abdicate your responsibility. Do not, we ask you, deprive yourself of the power to punish the criminal who, while serving a life-sentence, commit's a murder. It is a grave thing to order the execution of a human being, no matter how wicked. It is a graver thing, and indeed unwarranted, to remove the key-stone of our system of justice.

THE WORLD AROUND US

by John Vriesinga

"It was nice having you, but if you'd leave now we'd be even more delighted," France's president De Gaulle said in effect to the leader of the nation that has assured the independence of all European countries, including France, for the past twenty years.

He was speaking about the nearly thirty thousand American troops now stationed in France, and more specifically about the North Atlantic Treaty Organization, which, since 1949 had its headquarters in Paris.

De Gaulle's feelings about NATO were not among his top-secrets. He has been airing them freely on several occasions and his latest demands came as no surprise.

NATO was started in 1949 as a mutual defence agreement. It was in the days that Stalin's sinister shadow hovered over all of Europe and many people expected that sooner or later Russian troops would swarm to the Atlantic coasts. The U.S., believing that it would be better to forestall such a move than to try to chase the Russians out of western Europe after, committed themselves heavily in the defence of its allies.

But since those days the European scene has drastically changed. The threat of Russian troops seems like a bad dream that has gone, Europe has recovered economically and the future looks rather hopeful. In the midst of the turmoil of the fifties a movement was born that wants to capitalize on the unity grown in times of stress. The U.S. and most European countries would like to continue their alliance, even extend it if possible. So to this day there are thousands of American troops all over western Europe, there are huge arsenals of American weapons, including nuclear weapons, and because the U.S. is the only producer of nuclear weapons, American control of the centralized defence of western Europe is still rather dominating.

Not everybody is happy with that situation. Some want to basically change it by shaping an independent European power out of all the individual countries, counter-balancing American influence. This is the movement that reaches for a "united states of Europe" ideal.

Others, and they're mainly found in France, abhor the idea. There can be no strength without nationalism, De Gaulle says. He wants an alliance of independent nations in Europe, of which France would be the strongest. He also reasons that strong independent European countries would have the confidence of the communist nations in the east, whereas an American alliance would always arouse the suspicion of the east.

The NATO alliance expires in 1969. Most members want it to continue, essentially as it is now, with heavy American participation. But France wants no part of it. So De Gaulle announced a few weeks ago that all foreign troops in France should come under French command. He made the announcement in the hope that the U.S. would offer to negotiate, but they didn't.

Then De Gaulle had to take things a step further. He said that by the end of this year all NATO bases, including NATO headquarters, should be removed from French soil.

It wouldn't amount to the end of France's membership in NATO, it would only mean that France wants to play its own and independent role as a member of the European community. France would even make agreements with the U.S., but it would have none of the U.S. domination of its country. In effect he said: it was nice to have you but we'd be even more delighted if you'd leave now.

The 70,000 U.S. and other troops in France will have little alternative but to honour that invitation to leave. The NATO headquarters will have to be relocated, unless De Gaulle can be made to change his mind, which few people think likely. It would mean that U.S. troops and supply lines will be shifted to Belgium, The Netherlands and West Germany and that all the offices surrounding NATO headquarters would move to wherever NATO moves.

In effect it would mean that the U.S. is still the dominating factor in the defence of Western Europe, including France, but without using France's facilities which are to quite some extend American built and financed. In plain talk one could say that De Gaulle is going to eat his cake and still keep it too.

It would also seem that such a development spells out an earlier end to France's membership in NATO than 1969. And of course one has to keep in mind here that De Gaulle was re-elected with only the slightest majority last December and that within the next year he may have to deal with a new parliament which may not take too kindly to his policies. He has to make a little haste to accomplish what he has set out to accomplish.

There is also the fact that De Gaulle intends to pay a visit to the Russian leaders this coming June. Announcing these plans and policies now is designed to make his welcome in Moscow a whole lot heartier.

Diplomats in Washington and elsewhere are not overly concerned about the demands of France. They fully realize that even after it withdraws from NATO the country cannot isolate itself completely. And there is always the possibility that De Gaulle's rule comes to a sudden end. Therefore the U.S. and the rest of Europe merely adapt their policies to the new situation and leave the door wide open for France's return to the Atlantic community in a post-De Gaulle era.

STAMP OUT RELIGION

A friendlier attitude on the part of Moscow toward the west need not necessarily mean a greater tolerance or respect for religion, especially the christian religion. A communist party official recently alerted the world to the fact that the communists' attitude in this respect has not basically changed.

The man, a communist party chief, urged that the war on religion be stepped up. Rather than promote atheism in the factories and offices, the campaign should be moved into the homes of the people, he said, because this day there still are such things as religious revivals.

The desire for the control of the minds of the people was also demontrated in the conviction of two writers who published material critical of the communist state.

If the Russian communists no longer form a military threat, their basic antagonism against the Truth has not diminished one wit. By recognizing that the family is the real bulwark of believers, they show a frightening degree of common sense.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE LADDER OF JANUARY

Names	Problems Points 188	189	190	191	Sub-Total	Previous Total	TOTAL
	5	3	3	3	14		
H. Hengeveld, Toronto, Ont.	3	1	2	2	8	83	91 Winner!
T. Bruinsma, Pierrefonds, Que.	3	3	3	2	11	77	88
J. Byl (II), Burnaby, B.C.	2	1	3	2	8	68	76
M. DeJong (II), Stirling, Ont.	3	0	3	2	8	62	70
T. P. Palmer, Gr. Rapids, Mich.	3	2	3	3	11	55	66
R. Bouma (I), Belleville, Ont.	3	1	3	2	9	50	59
A. Guillaume (IV), Edmonton, Alta.	5	2	3	3	13	36	49
J. Hengeveld (I), Woodville, Ont.	3	0	1	2	6	27	33
J. Prins (I), Lacombe, Alta.	3	2	3	3	11	19	30
A. Renema, Duncan, B.C.	3	1	0	0	4	26	30
H. Langendoen, Toronto, Ont.	4	1	0	2	7	18	25
H. Drost (I), Goderich, Ont.	2	2	2	3	9	12	21
H. Amsinga (I), Hay, Ont.	3	3	3	2	11	10	21
M. Visser (I), Duncan, B.C.	2	1	2	2	7	12	19
W. F. Stokdyk (II), Old Barns, N.S.	5	0	3	2	10	7	17
J. Kloosterman, Peterboro, Ont.	5	0	0	0	5	9	14

REMARKS

This time our congratulations go to H. Hengeveld who reached the top after many setbacks because of his study. This gives satisfaction. The relationship between the brothers has been happily restored now that both of them have a (I) after their names.

That 188 and 189 had two solutions each, was not seen by anyone, strangely enough. Some found an alternate solution, but not the official one. No one had perfect and the average was about 8½. Would you share my enjoyment when I was reading statements as "rather easy", "not too difficult", "very easy" . . . ?

Still I am of the opinion that harder nuts should be cracked in the near future, after February that is. We might even have lost contestants last month because they started to accuse me of making the climb too simple . . .

Although we lost one, probably temporarily, we woke two sleepers this time and a newcomer arrived for the next ladder. Things are going very well. Keep it up, men, and try hard to reach the top.

PROF. DR. H. STOB TO THE FREE UNIVERSITY?

Professor Henry Stob, of Calvin Theological Seminary, Grand Rapids, Mich., received a Fullbright scholarship enabling him to teach for a year at the Free University, Amsterdam.

At the time of this writing it is not known whether Dr. Stob will accept the invitation.

Dr. H. Stob, born 1908, graduate of Calvin College and Calvin Seminary, received his Master's Degree in Theology from Hartford Theological Seminary, and received his **Master's Degree** in Theology from Hartford Theological Seminary, and received his doctor's degree in philosophy from the University of Göttingen, Germany, after submitting a dissertation entitled

Eine Undersuchung zu Max Weber's Religionssoziologie. He spent also a year at the Free University, Amsterdam, where he studied the philosophy of the law idea. He has been on the faculty of Calvin since 1939. In 1952 he was appointed professor of ethics and apologetics at the seminary.

In the spring of 1958 he travelled to Japan to be a guest lecturer at the Kobe Theological Seminary.

His writings include **The Christian Concept of Freedom, Principle and Practice**, "The Word of God and Philosophy" in **The Word of God and the Reformed Faith** (C. Bouma, ed.), "Miracles" in **Basic Christian Doctrines** (Carl F. H. Henry, ed.), "The Ethics of Jonathan Edwards" in **Faith and Philosophy** (Al. Plantinga, ed.).

Dr. Stob wrote numerous articles for **The Reformed Journal** (editor), **The Westminster Theological Journal, La Révue Reformée, The Calvin Forum, The Reformed Review, The Banner** and other religious publications.

Professor Stob holds memberships in The American Philosophical Association, the Michigan Academy of Arts and Science, the American Association of Teachers of Social Eethics, and the Vereniging voor Calvinistische Wijsbegeerte.

A.V.

DR. DE KOSTER LEAVING CALVIN COLLEGE?

Dr. Lester De Koster, professor of Speech and director of the libraries of Calvin College and Seminary, Grand Rapids, Mich., has been nominated for a professorship on the faculty of Drexel Institute of Technology, a graduate school for library science, Philadelphia, Pa.

Dr. De Koster, born in Zeeland, Michigan, in April 1915, graduated from Calvin College in 1937, pursued graduate work at the University of Michigan, and was awarded the master of arts degree in philosophy in 1942 and the master of arts in Library Science degree in 1954, and the doctor of philosophy degree in 1964. The title of his doctrinal dissertation is **Living Themes in the Thought of John Calvin, a Bibliographical Study.** Dr. De Koster also took graduate work at the University of Chicago and at Michigan State University. From 1937 to 1947 he taught English and Speech at South High School, Grand Rapids, Mich. His teaching career was interrupted by a stint in the United States Navy from 1943 to 1946. He served in the Pacific theater. Since 1959 he holds his present position as Director of the Calvin libraries.

Professor De Koster is one of the editors of the **Reformed Journal**. He wrote **All Ye That Labor** (Eerdmans, 1956), **Communism and the Christian Faith** (Eerdmans 1962, which book was elected as a premium to new subscribers of the worldwide orthodox magazine **Christianity Today**), **Vocabulary of Communism** (Eerdmans, 1964.

Dr. De Koster has one work in progress **Modern Studies in John Calvin.** He also edited **Phelps' Speaking in Public**, which was published by Baker's Book House in 1958.

A.V.

THE BUTCHER, THE BAKER AND PIET MONDRIAAN

by John Knight

After reading Calvinist-Contact of Feb. 25 I find myself tempted to kill several birds with one stone. These birds are (1) the report of Mr. Drent on the Piet Mondriaan exhibit, (2) my article "The Need For Modern Art" and a few comments from interested readers who have been following the series of articles on art that have appeared in Calvinist-Contact during the past nine months.

In "The Need For Modern Art" a correction is needed in the third last paragraph, which should have read:

> "Doubtless this passion for authority, incorruptibility and hygiene . . . is to be attributed to the obstinate Calvinist **tradition of predestination** and iconoclasm."

The words printed in **bold type** were omitted and since they were part of a key paragraph the meaning of the following lines was lost.

Piet Mondriaan

In these following lines a "plug" was inserted for the Piet Mondriaan exhibit in Toronto. Mr. Drent didn't need this bit of encouragement since he was present at the opening ceremonies as he reported on page 5 of the Feb. 25 issue.

Frankly I am a little envious of Mr. Drent who has been privileged to see so many works of art in Europe, North America and the Near East.

According to Mr. Drent, who took a good look at Piet Mondriaan's lifetime work, the artist moved from Christian (or at least religious) art to God-less art.

Checking the above quotation again in the original (Jean Cassou in "Les Sources Du XXe Siecle") I found that what was said about **obstinate Calvinist traditions** did not only pertain to Cezanne, who was the subject of the last article, but also to his spiritual followers of the Dutch movement called "de Stijl" and especially Piet Mondriaan.

So Jean Cassou calls Piet Mondriaan's attempt toward orderliness and purity: Calvinistic!

The catalog of the Toronto show says something else about Mondriaan. In it we read "Indeed, "Mondriaan's temperament . . . was "an intensely religious one, in "which a rigorous faith in the "spiritual truths of art gradually "replaced the more orthodox piety "of his early Calvinist and theoso-"phist beliefs. A sense of art as "something solemn and transcend-"ent pervaded Mondriaan's entire "career."

What Robert Rosenblum is trying to get across is that Mondriaan's painting remained a religious activity, but that it became ART-glorifying!

Jean Cassou takes a look at the carefully structured work of Mondriaan and exclaims that this must be done by someone with strong Calvinist roots.

The Butcher and The Baker

Both Cassou and Rosenblum are professional art critics who get carried away with their own pet theories. Cassou always takes the art historians approach, trying to classify artists by major movements and determining who influenced who. Rosenblum always looks for the supernatural and mystical in the work of a painter. In the Toronto catalog he attempts to prove that Mondriaan is really a painter of the old romantic school, a very mystical person and not at all the calculating, structure-seeking perfectionist that Cassou calls him.

Neither writes plainly and the reason for this is probably that they concern themselves with generalities that can only be defined very vaguely. With quotations and difficult words like "iconoclasm", "theosophist" and "transcendent" they seem to dodge the real issue: a discussion of a very real work of art that the creator struggled with. Very often too, they fail to see the life-and-blood man behind the work.

Cassou and Rosenblum are not for the butcher and the baker. Their language is too complicated, but worse than that: their ideas are too nebulous (vapour-like).

The Mondriaan Predicament

Mr. Drent asked for "more competent" people to take a look at Piet Mondriaan from a Christian perspective. After looking at 117 works by this artist he gives us a direct and honest appraisal. First impressions are important when we look at art, but they can also be deceiving. It is a little dangerous to speculate that the former son of a "Gereformeerde" schoolteacher painted like a Christian when he tackled the subject of church buildings, but that his later "Boogie-Woogie" done in New York in 1943 is an outrage that is not fit for a museum.

A picture that portrays Christ can be atheistic and blasphemous as we will see in a few weeks and there are paintings with prostitutes as subject, painted by Rouault for instance, that are compassionate portraits with a definite Christian message. It's not the subject matter that makes a painting Christian, but how it is portrayed.

Now that we have practically discarded Cassou and Rosenblum, because they can't help us to understand Mondriaan's work we must go elsewhere. The Philadelphia gallery where Mondriaan's work is displayed next has done this. They've translated the personal notes of a close friend of Mondriaan in the Netherlands who was able to provide material about Mondriaan's friends, his reading habits and discussions. The account of Mondriaan's personal struggles is very believable and probably very accurate. Philadelphia chose to **let the artist speak about** his use of vertical and horizontal lines. This I believe is the approach in art criticism, to understand the artist and how he views himself and his environment (very often such a world and life view develops into a personal "theme" that is evident in most of the work he produces). Since reading Mr. Drent's report I was able to find some of Mondriaan's writings, including a play. Mondriaan therefore isn't as much of a riddle as Rosenblum would lead us to believe.

There are other artists, however, especially those of our own century who left us only with their work and whose life still has to be reconstructed. These are the artists with whom we're going to have a little difficulty.

Next week we'll discuss the first of our typically 20th-century masters: Max Beckmann. The well-known Picasso will be next on our list and . . . for Mr. Drent and hopefully many others: Piet Mondriaan some time in the future.

CORRECTION

In Dr. Praamsma's review of "The Restless Church" (see C.C. of March 11, page 10) a few words have been dropped and/or misspelled.

In the first sentence of the review it was said that "The Restless Church" without exaggeration is called 'a response' to Pierre Berton's "The Comfortable Pew". The attentive reader will have noticed that the word "not" was missing. It was not without exaggeration that "The Restless Church" is called a response to Berton's book.

In the third column (13th line from top) the sentence should read: ". . . than the church is something else and something more than a revolutionary ethical association and he shows much more compassion than Berton does. The latter rightly declares: 'What would be really revolutionary, would be to take seriously the beliefs of the New Testament, of the early Christian confessions, or of the sixteenth century reformer.' (p. 75)."

In the next paragraph it is said that Ernest Harrison pours out the vitals of his wrath. This, of course, was supposed to be the "vials".

Our sincere apologies to the reviewer and to our readers.

Editor.

MYSTERIES of the UNIVERSE

"And yet it moves"

"There has to be a different answer," the young astronomer sighed in near desparation, as once more he bent over his calculations that had already kept him awake night after night. The time was the beginning of the sixteenth century, the place a little town called Fraunburg in Poland, and the name of the youthful scientist, Copernicus; today it ranks with the world's greatest.

Niklas Koppernigk, before much learning brought him fame, was butting his head against a wall. Trained first as a clergyman in the Roman Catholic Church, then as a medical practitioner and finally as a mathematician, he had set out to prove a mere hunch, that had come to him as he pondered the seemingly clumsy arrangement of the universe.

Astronomy had been a dead subject for centuries. Practically no new knowledge had been forthcoming since the ancient Greeks had studied the stars. They had borrowed extensively from the Arabs before them, and the Arabs in turn had leaned heavily on the Babylonian and Egyptian star gazers. The picture the new christian world had accepted as truth was a strange mixture of pagan conceptions, pure ignorance and some half baked mathematics.

Foremost in the thinking of the day was the idea that the earth functioned as the logical centre of the universe. Didn't the bible clearly state that man was the crown of creation? Could man's abode, the earth, be anything but the centre of all that existed? Of course not! Moreover, would God have sent his Son to die for men if they did not occupy the most central place in his universe?

So it was accepted without argument that the moon, the planets and the sun circled around this all important centre. The evidence seemed plain enough: the sun rose in the east and set in the west. The moon and the planets followed similar courses through the sky. Beyond them the silent stars moved in slower arcs, shifting their position only slightly from month to month, but always returning to the eastern horizon.

If one wanted to be precise or wondered why the sun never rose or set in the same place, why the moon had different phases, or why the planets sometimes wavered in their courses and then turned back upon the way they had come, there were all sorts of answers. But nobody really seemed to understand it all, and nobody seemed to care a great deal either. After all, who could be expected to understand the mind of God?

The general and rather nebulous idea was that somewhere in the sky at a faraway but measurable distance there was a globe that shut out the heaven of heavens. In the globe were openings that let through light. The pinpricks of light were the stars. They slowly revolved with the globe in a circular motion once every twenty-four hours and at a slower pace shifted around once every year.

Between this outer globe and the earth there could be several other transparent globes, one for each planet, one for the sun and one for the moon, carrying them along in their prescribed course. To explain all the movements of all the globes the Greek astronomers had come up with a system of ten thousand different circles.

The sun, for instance, was thought to move in a spiral with 182 slow windings, up and 182 windings down, one winding for each day of the year. At the beginning of summer it stood at the top of the spiral, then slid down until it reached the bottom on the first day of winter from when it started climbing up again.

There were other spirals and circles to explain the motions of the moon, the planets and the stars, but none could explain why the planets sometimes turned back upon the way they had come.

There must be a different explanation, Copernicus thought. A simple explanation that in one stroke explained all. Why would an all wise and all mighty God need ten thousand different circles to make his universe work, and imperfectly at that?

The idea that the earth might not be the centre of the universe was bold to the point of blasphemy. When Niklas Koppernigk first entertained it he must have trembled with excitement and apprehension. It would overthrow all of the accepted theological and philosophical conceptions. It would shake the very foundations of life itself.

The thought would not be pushed back. There was too many things to feed it. Columbus had sailed to the Indies and had returned safely bringing back a few red-skinned natives to prove that one could sail around the world without falling of its edge. It gave the civilized people of western Europe a most astounding shock. The world was then actually a huge round ball floating free in space? Natives on the opposite side were not clinging to the treetops to keep from falling into the abyss?

If the world was round indeed why could it not also spin around its axis, Copernicus thought. Feverishly he started to search ancient manuscripts to see what the ancient Greeks would say of this. To be sure there had been two astronomers before who had come up with the same conceptions that were slowly taking shape in the busiest brain of Europe: a world that spins around on its own axis and at the same time revolves around the sun. A world that was just one of a number of other planets, all spinning and coursing around their common centre: the hearth of the universe, the sun.

And why not? Why not!

The greatest acknowledged authority on things celestial told him why not. In dealing with the ideas of Aristarchus and Nicetas, Ptolemy had clearly shown that the world could not move. Copernicus checked his calculations and with a dizzy mind concluded that Ptolemy must be right. To complete one turn around its own axis in the space of only twenty-four hours required a speed that would trigger tempestuous windstorms and wrench the very heart of the globe apart, hurtling the pieces as far as the outermost sphere of the universe: At 300 paces per second, a whole city street would be flying by in the blink of an eye; it was impossible.

And yet Copernicus could not find it in him to abandon the idea altogether. Perhaps there was some other explanation. Perhaps the blanket of air moved along with the whirling globe preventing the windstorms from ever starting, perhaps . . .

Then one day light began to dawn. The searching fingers of his mind tremblingly began to undo the shackles with which Ptolemy had chained the world. The great astronomer felt that the earth must be torn asunder by the necessary speed? But he did believe that the sun moved and the moon and the planets at even greater speeds? And they were not torn asunder or thrown wildly from their courses?

He set himself to calculating anew and slowly he developed the system he had been looking for. It worked! It worked beautifully. And it explained all! It explained the daily rising and setting of the sun, the motions of the moon, even the strange retrograde action of the planets in one simple stroke. The earth did turn around its axis, revolve along with the other planets around the sun. Man's abode no longer was, and since the beginning never had been the centre of the universe. The sun was, the blazing sun with its unquenchable fire. And why not? Why not!

Of course when Copernicus very cautiously began to talk about his new science he met nothing but ridicule and scorn. On the fall fair in a nearby town there was a jokel who whirled a pig's bladder on a string around his head. "I am the sun," he shouted. "Watch me, I am the sun and this is the world." The ignorant peasants and merchants hooted.

Learned men of the day shook their heads and dug up the old arguments of Ptolemy. All our houses would fly off, they said. It is ridiculous. Who does the fool think he is, Martin Luther asked scornfully. Doesn't it say clearly in the Bible that Joshua commanded the sun to stand still and not the earth?

Fortunately for Copernicus the Church did not take his heresy as seriously as that of the great reformer. He was left in peace and continued his calculations trying to match them with the actual observations, something in which he never succeeded. He held to the idea that the planets moved in perfect circles as he felt that a perfect God could not condone the irregular ellipses later astronomers proved the planetary orbits to be.

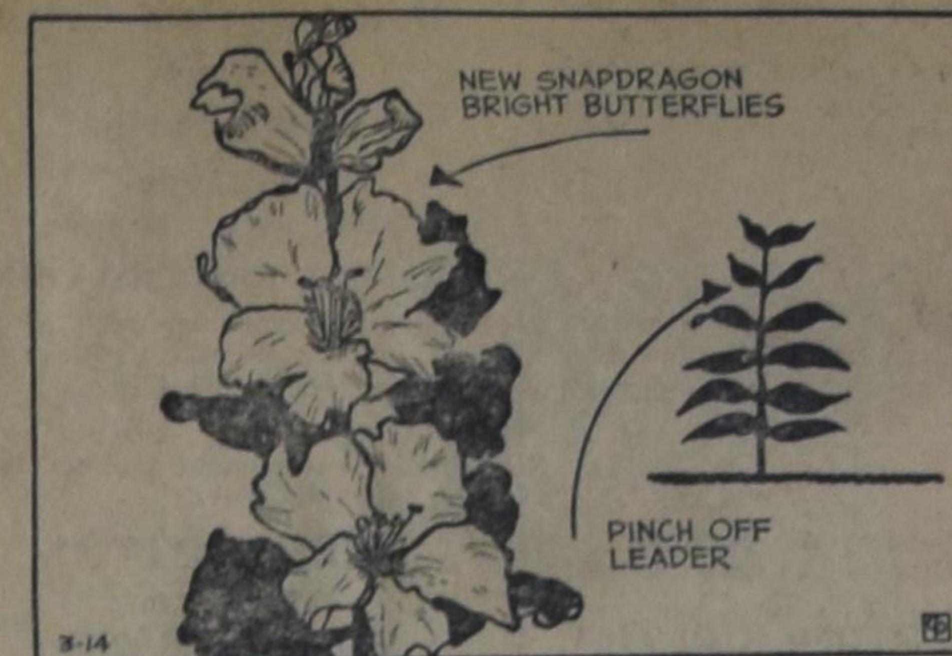
It was a disappointment he never outlived. Only shortly before he died did he give permission for the book in which he had set forth his ideas to be printed. He fingered the finished product on his deathbed, not certain that he had contributed anything to science at all. A later astronomer, by the name of Galileo, would pick up his work and carry it one step further. But by then the theological climate in Europe had changed considerably and Galileo had to answer for Copernicus' heresies before the dreaded Inquisition.

He was forced to deny the truth on his knees, mumbling to himself afterward the famous words "And yet it does move". Only his age, he was 76, saved him from burning at the stake. Instead he was allowed to end his days peacefully imprisoned, while the earth kept coursing around the sun and will continue doing so until God himself brings it to its fiery end.

John Vriesinga.

TODAY'S GARDEN-GRAPH

Reg. U. S. Patent Office

The World's Finest Snapdragons

By EDNA HALLIDAY

Distributed by Central Press Association

FOR continuous midsummer bloom, snapdragons with their brilliant color and peculiar flow form always attract attention. In recent years many new hybrids have been bred with larger flowers and heavier stems, and superior colors. This year a new class of snapdragons is introduced which should make snapdragons more popular than ever.

As shown in the accompanying Garden-Graph, this new snapdragon, Bright Butterflies, is a 1966 All-America bronze medal winner. Unlike former tubular blooms, Bright Butterflies' flowers are open-faced or penstemon-like. Colors include red, bronze, pink, white, rose, yellow, scarlet and primrose. These vigorous hybrids grow 30 to 36 inches in height.

The plants are stocky, base branching and produce from 10 to 12 spires. If cut back after blooming, they yield a second and even a third crop of flowers.

It is advantageous to start snapdragons early. From seed sown in the open ground, when danger of frost is past, blooms can be expected in about 10 weeks. For earlier flowers seed should be sown indoors. Snapdragons are easy to grow.

Seeds of Bright Butterflies can be obtained from any good seed firm.

Plants, such as snapdragons, are usually improved by pinching out the plant's leader when they are young, as shown. While it's not an actual necessity, it does hasten the branching process.

Congratulations

Congratulations to Whip Lycklama and Winnie Schouten, who were united in marriage on Saturday, February 26, 1966 in the Second Chr. Ref. Church of Sarnia. The marriage was performed by the Rev. A. De Jager.

Photo VanVliet - Strathroy.

1968 REFORMED ECUMENICAL SYNOD TO BE HELD IN AMSTERDAM

The Reformed Churches in the Netherlands, who together with the Christian Reformed Churches in the Netherlands were appointed in 1963 to arrange for the 1968 meeting of the RES, have designated the church of Amsterdam as the convening church. After hearing a report of its delegates to the RES of 1963 the Synod expressed agreement with the reorganizational decisions taken by the RES and approved the assigned portion of the budget, both for the part time employ of the General Secretary (1965, 1966) and for his full engagement (1967, 1968). The Synod expressed its regret that the 1963 RES did not consider the question of the frequency of celebrating Holy Communion and that its declaration on 'pluriformity' and ecumenicity as well as on the Roman Catholic church were not sufficiently motivated.

The Synod decided not to acceed to the request of the RES to engage in a study on the authority of Scripture in the form this request was presented but proposed that all the member churches consider the issue. It also instructed its committee on evangelism to give wider publicity to the RES declaration on the church and the world. A committee to arrange the 1968 Synod will be formed of representatives of the Reformed Churches, the Christian Reformed Churches, the council of the church in Amsterdam and the General Secretary of the RES. (RES NE 2/24/66).

AGAIN A SPRING IN B.C.

and senses trained by years of symptoms
foresee the green of warmer waters,
and rainbow-slapping salmon running
up toward the pools which promise.

Nothing new about Spring in B.C. True?
Why do the coastal mountains veer
within our vision, why do the rivers,
familiar, foment our heart each year?

Each year the Spring seems brinier;
its tang is anchoring in our home —
there is something that's getting headier:
is it the seabreeze of Spring-to-come?

Frederick W. Tamminga.

$1,000 APIECE—This steel man (left) and woman are on display at the annual State Exhibition of Art in Oslo, Norway. They are equipped with a variety of sound and lighting devices. Marius Heyerdahl, who created them, figures they're worth $1,000 apiece, in case you're interested.

Game Addiction

Alcohol and drugs are rightly blamed for ruining the lives of many. That widely advertized bingo games can have similar effects on people, was vividly described in a short article in "The Prince Rupert Daily News" recently. We quote:

I understand there is some talk of starting a Bingo Anonymous.

There is a group called Alcoholics Anonymous which you can contact when you find that the call of the grape is irresistable.

The powers that be have places where they are more insistent you stay if you become hooked on drugs.

If you feel like knocking yourself off in the middle of the night, you can call someone on the phone to talk you out of it.

But once the evil influence of the bingo bean grips you, you are lost with no one to turn for help.

You take the kids lunch money, or the dough you have been saving for your vacation, so you can get back to the game, your lust only quenched when the caller yells "under the B one".

Most bingo addicts will tell you that their introduction to the game was usually very innocent. The sweet motherly next-door neighbour already hooked and wanting company, entices you out for a game.

The first couple of shots, I mean games, mean nothing. Then comes the big night, you hit . . . BINGO!!

You get the $200 jackpot.

For only two bucks you get two hundred.

The little fingers of the gambling fever grip you.

And what are the little fingers of the gambling fever?

Greed.

You are going to get something for nothing.

No matter how much it costs you.

Then there are the players.

Most of them happen to be women.

I would say about ten to one.

You have the poker player kind. She plays anywhere from 15 to 25 cards at a time.

She gets there one hour before the games start armed with her formulas of what numbers are going to win, and spends the time choosing the right cards.

When the game starts, she freezes — face still, mind working like a computer, her fingers racing rapidly over the cards covering the numbers called.

Is she having fun?

There is the five card player — hooked, but still getting an emotional kick out of it.

I saw one young player the other night, as her card rapidly filled, get more and more excited. When the number was called that left only three more to go, she moaned, when there were only two left, she gave a low squeal, when only one number was left, she clutched her card to her breast and started to chant the needed number over and over, forgetting her other cards in process.

She won.

She won 50 bucks.

Her husband wouldn't have got clutched that tight and cooed over that passionately if he brought home a fur coat.

A few years ago I went to a bingo game where the first prize was a new car. There was a lady sitting next to me who filled all the numbers but one in a very short order.

For the next fifteen calls she quivered with anticipation, shrieked with excitement and moaned in agony as each number was called. She lost.

I'm not sure, but I think she went home and took an overdose of sleeping pills. However for a few minutes she lived.

A friend of mine in the fire department was kicking about his wife's addiction to the game.

"You know," he roared, getting quite excited, "she even tears off right after supper, can't wait to do the dishes and leaves them for the kids to do."

"So what," I said, "it is good for the kids to do the dishes."

"Good," he screamed, "when they are only three and four years old."

CHILDREN'S LOGIC

Eager to know how much the children would still remember of the just told Bible story, the Sunday school teacher asked a boy sitting in the front row, "Who was not happy when the prodigal son came home?" The boy answered, "The fatted calf."

THE VILLAGE WITHOUT TOOTHACHE

The United States Public Health Service has granted $52,000 to the Australian Territory of Papua and New Guinea to further an investigation into why a group of villagers in New Guinea's Sepik district do not suffer dental decay.

Dental officers found the decay-free conditions in a survey of the Territory which began in 1958. The people of Angoram were found to have perfect teeth while the people in the surrounding villages suffered from normal dental decay. It is hoped that the research project will throw new light on the causes and prevention of tooth decay. (Unesco Features)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

On March 26, 1966, D.V. we hope to celebrate with our parents

SIMON BIERSTEKER
and
GRACE BIERSTEKER—WAGENAAR

the occasion of their 30th wedding anniversary.

It is the wish of their children and grandchildren that the Lord may spare them and continue to guide them for many years to come.

Bert & Annie Debruin,
Nancy, Yvonne, Debbie, Andrew.
Claude & Ann Biersteker,
Sidney, Douglas.
Simon & Lois.
Dick & Greta.
John.

Newcastle, Ont.

Niagara Christian Hockey League

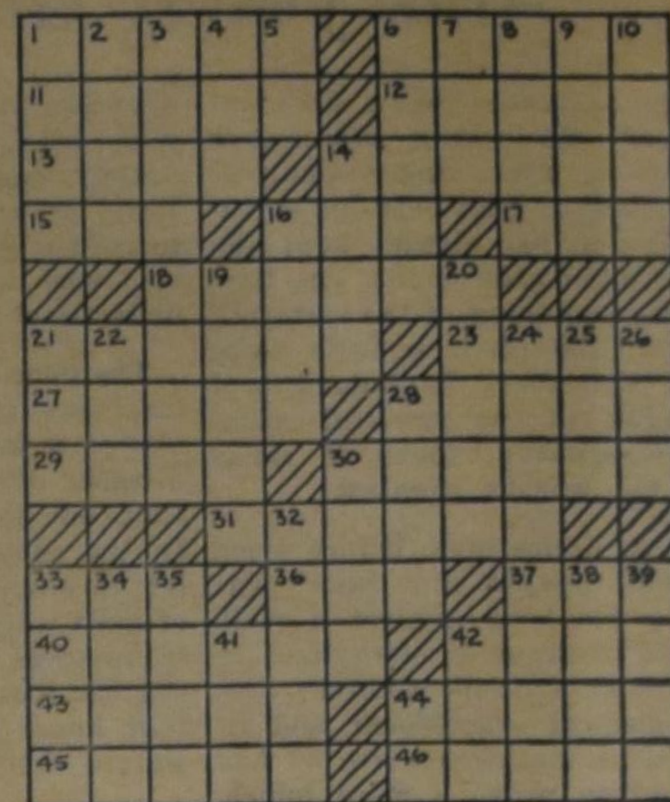
FINAL STANDINGS

	W	T	L	Pts.	F	A
St. Catharines	14	4	2	32	115	44
Hamilton	14	2	4	30	79	34
Brantford	10	3	7	23	71	48
Port Colborne	10	0	10	20	68	57
Wellandport	5	3	12	13	53	74
Grimsby	0	2	18	2	14	133

TOP SCORERS

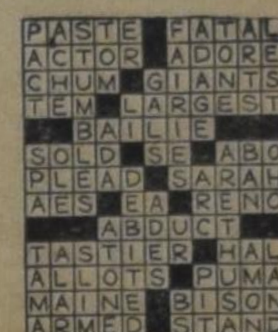
		G	A	Pts.
S.	John Bergsma	29	36	65
S.	Jerry Teeuwsen	22	26	48
S.	Paul VanWingerden	20	17	37
H.	John Ludwig	21	15	36
H.	Bill Schilthuis	19	17	36
W.	Henry Huizenga	18	13	31
H.	Frank Buwalda	10	19	29
B.	Arie VanderStelt	19	6	25
S.	Bill Colyn	14	11	25
B.	Kees Oosterloo	12	10	22
P.C.	Mike Fokkens	11	10	21
W.	Bob Douma	8	12	20
S.	John VanDyk	8	11	19

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Toddler's bear
6. Titleholder, for short
11. Wide-awake
12. More crippled
13. Ball or Monroe
14. Hollow of a sort
15. Measure of length
16. Levantine boat
17. Farm feature
18. The simple life
21. Lawyer's concern
23. Java tree
27. Zeroed in
28. Wheeled
29. Outdo
30. Rug cleaner, in a way
31. Shallows
33. Wine cup
36. Breeze
37. Leap
40. Legume
42. Jacob's son
43. Willow
44. Finch
45. Where Cardiff is
46. Links lad

DOWN
1. Anecdote
2. Jewish month
3. Harangues
4. Sec
5. Yttrium: sym.
6. Ascend
7. Salted, dried, smoked, etc.
8. Units of electrical intensity: abbr.
9. Dissolve
10. Commit depredations
14. Duo
16. 007
19. Encounters
20. Otic
21. Street cry
22. Golf term
24. Piece of broken pottery
25. Street sign
26. Varying weight: India
28. Costly
30. Simmer
32. Filaments
33. Below: naut.
34. Tableland
35. Source of indigo
38. Roman poet
39. Like some evergreens
41. It should be crossed
42. Marshy meadow
44. Palmetto State: abbr.

SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(62)

"Poor William!" It was seldom that, even with the warm affection and daily intercourse of six years, she had heard her husband use "Sir Cowper's" first name. "I am glad you did not come, Polly. He had tried to do away with himself. She — Mrs. Unwin — heard him fall and rushed into his room in time. By the dispensation of Providence, he had not bolted his door. And the knife had slipped so that there was only a flesh-wound. But his rage and despair are horrid to behold. He is convinced that God has finally rejected him. I said little and might better have said nothing. But I dared not leave until he was calmer. And so he became a few minutes since. And full of apology for being a trouble — like himself, yet pathetically like a child."

"How can he think that?" asked Mary, her attention focussed on one sentence of her husband's statement. "If ever a man loved God — except you of course, but you will not admit the exception — it is he. Think of his conversation. Think of his hymns.

'Tis joy enough, my All in all,
At thy dear feet to lie;

or

'One view of Jesus as he is
Will strike all sin for ever dead'."

"I know. I know! Many times I could have coveted the depth of his thought, the facility and grace of his composition." Mary, who thought that only a few of Cowper's hymns could match, much less excel her John's, knew the genuineness of his humility too well to begin an argument. "And when he prays, in spite of the trepidation he tells me he feels beforehand, he speaks as if he sees the Lord face to face. It is a terrible and mysterious dispensation, Dearest. Yet we dare not doubt that the Lord will work in it for his good."

"Poor Mrs. Unwin! She was looking forward to their marriage. Somehow — John, am I mistaken? — I never felt that he was."

John did not immediately reply. What he had jokingly said to Polly almost six years before was still true, that to live under the same roof with a woman as dear as Mary Unwin was to William Cowper, in a relationship like marriage in every way except in physical union, did not seem ordinary or even possible to him. And though he by no means coveted the quality or lack of it which made such a relationship satisfying to his brilliant friend, he felt that Cowper's nature must be finer and more spiritual than his own.

"I think it was more by way of concession to convention — with Miss Susannah's marriage imminent."

"Not so imminent, Mis Unwin tells us, unless your Mr. Powley can find a living. Has Lord Dartmouth mentioned him lately?"

"No — but he has his curacy, and she cannot be quite penniless. I had not thought — surely he believes that the Lord will provide?"

"Yes. He probably does," said Mary demurely. "But I think he isn't sure that what the Lord will provide will be quite sufficient for Miss Unwin."

John, surprised into a shout of laughter, sobered quickly and looked at her as she knelt, toasting-fork in hand, by the fire. His expression, after almost twenty-five years of marriage, made her feel still a bride.

"Precious. I've always thought that your greatest act of grace was in marrying me from sheer kindness and compassion. But every time I realize what you faced in the way of straitened circumstance, if not downright poverty and deprivation, I marvel how I succeeded at all."

"Oh," — she held the toast out to him on the fork and turned away from the fire, her face glowing — "it was your letters, I think."

"My letters?"

"Of course. You know perfectly well that writing is your forte. Mrs. Unwin said of you the other day that she never in her life knew one who seemed so much at a loss as you for expressing your feelings by word of mouth — out of the pulpit, that is. And though I couldn't agree entirely, for I've sometimes known you almost eloquent, I wanted to say to her: 'Ah, but you should see his letters!' And every time I was thoroughly exasperated, because you wouldn't or couldn't speak, I received a letter which spoke so beautifully that I couldn't bear to put away the possibility of receiving another!"

"So I won you by post?"

"Instead of the lottery prize you used to watch for —"

"My so much-to-be-preferred prize!" he said, drawing her up again to his knee. "But, my Dearest, here we — I am jesting when I should be praying for our friend . . . and casting about for other ways to help him."

"Has the doctor been called?"

"Yes. I doubt he will prescribe anything but bleeding. If this state continues, I shall ride to St. Albans and consult Dr. Cotton. I wonder if my electrical machine —" he stopped, catching Mary's eyes.

"You and your electrical machine — for everything from Phoebe's rheumatism to my migraine."

"It helped my rheumatism," said John stoutly. "And Mr. Wesley has reported some success in nervous cases."

"Dear, I'm just teasing. There is no harm in trying — if you can prevail upon him."

It was some months before he could be prevailed upon, and then the treatment was ineffective, as was the Olney physician's and later Dr. Cotton's prescriptions. The first alarm had taken place on January the second, and on January the third John was again summoned to Orchard Side to prevail over a brief period of violence, which subsided just in time to let him go, shaken and confused, into his pulpit for morning worship. A few days later William consented, though indifferently, to accompany John on a walk; but the apathy of the one, and the concealed efforts of the other to win him from apathy, divested it and subsequent walks of pleasure.

So began the prolonged trial under which John, not yet forty-nine, for the first time felt the approach of age and a premonition of failing strength . . . "Dear Sir Cowper's" state, second only to the health of each other, was the barometer of the Newtons' mental condition; and all their optional concerns were made subservient to their devotion to him and Mary Unwin. Public duties still had to be performed. Whether at home or by invitation abroad, John's rise to popularity and leadership among the minority of Anglican Evangelicals and his friendship with Dissenters assured him of five or six preaching engagements a week. His house had become a Mecca for his growing circle of religious acquaintance. The Vicarage was seldom without guests. Not only personal friends, the Thorntons and their relatives the Wilberforces, Mr. Brewer, Miss Manesty, but others, attracted by John's published letters and sermons, came to meet him, sit under his ministry and, sometimes, with their servants, stay for days or weeks. The number of correspondents, too, who wrote for help, advice and comfort was exhaustingly large.

But in the work of his parish he suffered a double disability. It must continue complicated by personal charities and dispensed philanthropy, individual visits, call of the humble and not so humble poor who, having become slowly assured that their pastor cared for their temporal and spiritual needs, brought them to him with increasing frequency; and it must now be performed, not only without the eager aid of his Curate's curate, as William had styled himself, but with hours of his time and attention diverted to the help of his erstwhile helper.

So winter wore into spring; and with spring even the precarious occasional privacy of their home was violated. On the evening of the Spring Cattle Fair, which took place in Market Square opposite Orchard Side, Cowper declared himself unable to bear the noise, and begged refuge at the Vicarage. To the Vicarage accordingly on Easter Monday he and Mrs. Unwin moved. Miss Unwin had gone to visit her brother in Essex and protracted the visit when she heard of her mother's departure, although Mary wrote warmly, inviting her to share their hospitality. Perhaps is was fortunate that she found the atmosphere of her home, where everything centered around the invalid, depressing, for once William had settled at the Vicarage, he refused to depart. The situation had to be explained and many other visitors put off.

Mary thought is was characteristic of John — he thought it was characteristic of Mary — that no amount of inconvenience, weariness or distress made them question the validity of Cowper's claim on them. His advent and Mary Unwin's had been, in John's words, productive of pleasure and good for them; to do everything in their power to help was axiomatic to their concept of friendship. Accordingly they took him for rides in a hired chaise and walks in his once-loved country. The two Marys, who shared Cowper's love of gardening, tried to interest him by asking his help and advice in their spring planting; while John, to whom a cowslip gave as much pleasure as his wife's auriculas or carnation, admired hugely and injudiciously whatever was done. As the periods of wildness became less frequent, periods in which he was convinced that everyone hated him and, though he would not let Mrs. Unwin out of his sight, was darkly suspicious that she was trying to poison him, John sought to revive his interest in reading and, failing that, in composition. He reminded him of the rhyming riddles which Mary, in particular, had loved to solve, and on one occasion delicately hinted that the work of their collaborated efforts was at a standstill. "God wants no hymns from the one He has rejected," said Cowper sternly.

(To be continued.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Bowmanville (Maranatha), Ont., P. Kranenburg te Jarvis, Ont.

te Sussex, N.J., J. Koopmans te Brockville, Ont.

Bedankt

voor Fort William, Ont., J. S. Hielema te Forest, Ont.

Aangenomen

als tijdelijk predikant (voor ongeveer zes maanden) te Bellevue, Alta., J. M. Dykstra, emeritus predikant te Zeeland, Mich.

naar Sussex, N.J., J. Koopmans te Brockville, Ont.

●

Drie predikanten, die veel hebben bijgedragen tot de opbouw van de immigrantenkerken, hebben emeritaat aangevraagd.

Rev. J. Hanenburg van Holland Marsh, Ont. zal zijn herdersstaf neerleggen. In 1929 werd hij predikant te Rudyard, Mich. In 1941 ging hij naar Harrison, S.D. en vertrok drie jaar later naar Hull, Iowa. In 1950 vertrok hij naar Edmonton, Alta. Daar heeft Rev. Hanenburg meegewerkt aan de oprichting van vele Chr. Ref. kerken: Barrhead, Westlock, Edson, Peers, Red Deer, Rocky Mountain House en vele meer. In 1959 nam Rev. Hanenburg het beroep naar Holland Marsh aan.

Rev. J. Hoogland te Nobleford gaat eveneens met emeritaat. In 1930 werd hij als predikant bevestigd in Decatur, Mich. In 1936 vertrok hij naar Muskegon, Mich. en in 1945 naar Grand Rapids (Wyoming Park). In 1951 nam Rev. Hoogland het beroep naar Woodstock, Ont. aan, en vertrok in 1958 naar Langley, B.C. en in 1962 verhuisde hij naar Nobleford, Alta.

Als derde in de rij noemen we Rev. B. Bruxvoort, die sinds 1963 werkzaam is in Miami, Florida om de Spaans-sprekende Cubanen bij te staan in hun geestelijke nood. Rev. Bruxvoort is bekend met de Spaanse taal aangezien hij van 1930-1943 als zendeling in Zuid-Amerika heeft gearbeid. Vandaar ging hij naar Denver, Colo. en vertrok in 1949 naar Sioux Falls, S.D., welke plaats hij verwisselde met Preakness, N.J. in 1953. Van 1959-1963 heeft Rev. Bruxvoort de kleine gemeenten van Cochrane en New Liskeard in het noorden van Ontario gediend.

ADRESVERANDERING

Het nieuwe adres van Rev. R. Groeneboer is 2975 East 52nd Ave., Vancouver 16, B.C., telephone nr. 434-0598.

ONTARIO DIACONATES PLEDGE TO UNDERWRITE KOREAN FARM PROBLEM

The All Ontario Diaconal Conference of the Christian Reformed Churches in Eastern Canada at its Fall 1965 meeting in Hamilton, Ontario, approved another "Operation Manna" drive for 1966.

The very appropriate name of "Operation Manna" was first used in 1964 for the highly successful drive to collect funds for an Emergency Food Fund. Many shipments of Bulgur Wheat, Multi-Purpose Food and Baby Food were made possible to the needy in Korea and other places in the world.

The All Ontario Diaconal Conference in cooperation with the Christian Reformed World Relief Committee, which administers aid to Korea and many other disaster struck areas in the world, also uses the facilities of the Clothing Processing Centre of the United Church of Canada. From here more than 24,000 lbs. of clothing were shipped to Korea.

The 1966 "Operation Manna" is scheduled for Sunday, March 27. A goal of $3.— per family has been approved. Deacons and Conference representatives, along with many of the ministers have made plans for this another momentous venture.

The proceeds of this "Operation Manna" are not only to feed the hungry and clothe the needy, but also to train them in better agricultural methods, through the C.R.W.R.C. Korean Farm Program.

The program holds special interest to the deacons of Eastern Canada, since only a year ago Mr. P. Feddema, who was a deacon in the Bowmanville Christian Reformed Church, accepted a position as Agriculturist for the Korean Program.

"Operation Manna" is another activity in the increasing work at home and worldwide by the deacons of the Christian Reformed Church.

THE CHURCH ON THE ISLAND OF PRINCE EDWARD

"Because we live in a broken world, with broken homes, with broken lives and with broken relationships, God knows that we need this church, to remind us to have faith in Him and in ourselves . . ."

These words were spoken by the Honourable Walter R. Shaw, premier of Prince Edward Island, following the dedication of the newly erected Christian Reformed Church on Mt. Edward Rd. in Charlottetown, capital of Canada's garden province: P.E.I. On February 22, the new church with its A-line roof displaying modern architectural lines and placed high on a hill, was filled to its 250 seat capacity as its Pastor and Home Missionary for the past 3 and one-half years, the Rev. Mr. M. Dornbush gave the Invocation, which opened the Service of Dedication. It was a solemn moment for the congregation. For more than ten years the members of this church had met in graciously provided, yet highly inadequate facilities. As the congregation grew the need for a place of its own became pressing. A building committee chaired by Rev. M. Dornbush and with Secretary Stanley Mol, began the arduous task of preparing, organizing and supervising a design of architect G. Keith Pickard, which would reflect simplicity and dignity. The contractor Robert J. Petrie executed the plans and at the same time erected a well-planned, magnificently located manse. — A job well done. Located in a suburb of Charlottetown, the church is the first church-building in Sherwood a fact duly noted by the Pastor and the Chairman of Commissioners of Sherwood. Overlooking a sloping valley the church, with a large, white, illuminated cross at the back is clearly visible from Highway number 1, the principal route of P.E.I. A distinctive cornerstone inscribed with the words: The Christian Reformed Church — dedicated to the Glory of God, functions as a signpost to visitors.

The theme of the dedication was represented in the gold-plated inlay against the chancel-wall: PRAISE YE THE LORD.

Of this both the children's choir, the Young People's Choir and the Adults' Choir gave expression as they each sang joyously under the very capable direction of Mrs. M. Dornbush. Mr. H. J. Kamphuis briefly recalled the history of the congregation in befitting words, and the Minister of Evangelism for Classis Eastern Ontario: Rev. H. Uittenbosch held the dedicatory address in which the Word of God was preached on Jeremiah 31:7, Publish Ye, Praise Ye, and Say: O Jehovah, save Thy People.

Following the Service of Dedication greetings were brought by the Premier, the Chairman of Commissioners, the Ministerial Association, the Rev. H. DeBruyn of Fredericton, Classis Eastern Ontario to which Charlottetown belongs, Mr. H. Lam, former fieldman for Immigration, while telegrams of congratulation from Truro, Kentville, Halifax and New Glasgow as 'neighbouring' congregations, and Brockville, Ont. as calling church for Rev. M. Dornbush were read. After refreshments, supplied by the ladies of the congregation, were enjoyed in the lower facilities of the church, a spontaneous Hymn-sing brought the impressive evening to a close.

The Christian Reformed Church of Charlottetown has begun a new chapter in its history. On its members it has placed a stamp of unity — Every decision with respect to the building has been completely unanimous.

On its visitors it has left an impression as a 'singing church'. A church moreover, which seeks to do a job of witness and testimony to the Love of God in Jesus Christ, which alone can work salvation in the hearts of sinners.

On Heaven it has left an impression of a night of Praise to:

God, our Help in ages past.

SALEM

In ons vorig nummer hebben wij uit het verslag van Salem (de vereniging die zich ten doel stelt een christelijk ziekenhuis voor geesteszieken te stichten) iets kunnen vernemen van de plannen die deze organisatie voor de nabije toekomst heeft.

Voorheen is meermalen gewezen op de nauwe samenwerking, die er tussen "Salem" en de All Ontario Deacons Conference bestaat. Aangezien in het laatste verslag hierover nagenoeg niets werd vermeld, willen wij (mede op verzoek van Mr. C. Vanderiet) er op wijzen, dat deze samenwerking nog steeds zeer hecht is.

Er is echter, zoals thans algemeen bekend is, ander werk, dat de diakenen bezig houdt, waardoor zij dit jaar geen "Salem" zondag kunnen organiseren. Zondag 27 maart a.s. zal het "Manna" zondag zijn, d.w.z. dat de diaconieën in Ontario inzamelingen zullen houden voor wereldwijd diaconaal werk.

Daarom heeft het bestuur van "Salem" besloten, de diakenen dit jaar niet lastig te vallen, maar zelf een "Salem" zondag te organiseren. Deze zal nog nader worden bekendgemaakt. Uit het verslag heeft men kunnen lezen, dat "Salem" een exploitatierekening van $173.000 verwacht te zullen hebben. Contributie-verhoging is niet ingevoerd, doch men wil de benodigde gelden door een speciale actie bijeenkrijgen.

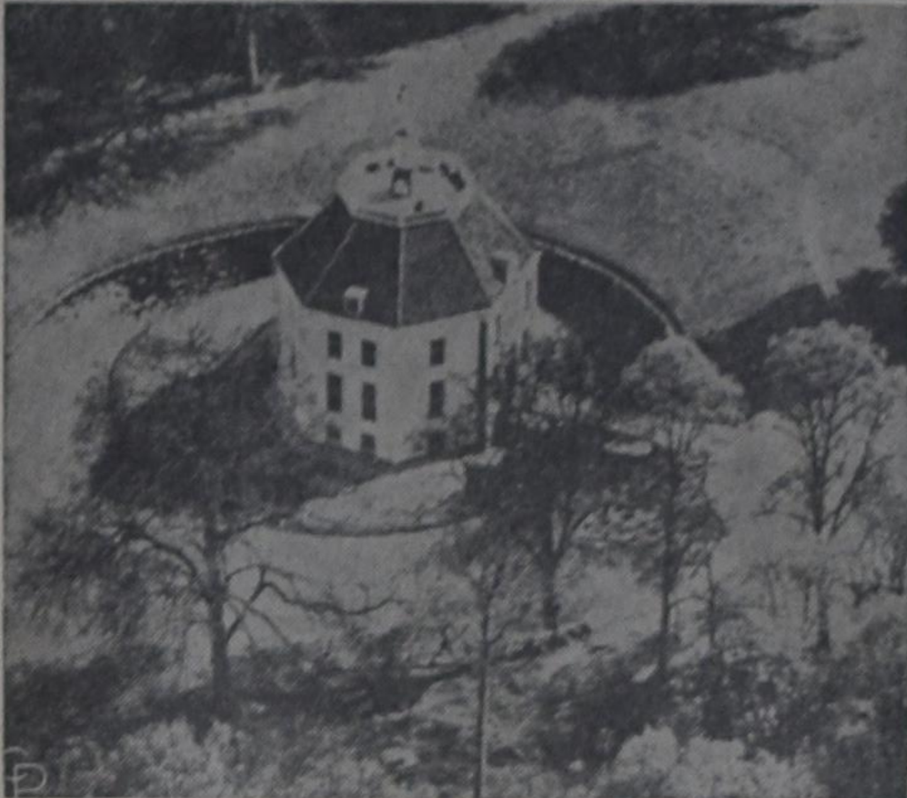
Dat hierover nog geen nadere mededelingen zijn gedaan vindt zijn oorzaak in het feit, dat "Salem" op geen enkele wijze het werk van de Deacons Conference voor "Manna" zondag wilde beinvloeden.

VOORTGAANDE ZENDING IN NIEUW-GUINEA

De Evangelische Christelijke Kerk van Irian Barat (het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea) gaat een nieuwe zendingspost opbouwen in het oostelijk deel van het Sterrengebergte, in het gebied waar zendingsarbeiders uit Duitsland (van de Rijnse zending) en Nederland (dr. Vriend) samen met werkers van de Evangelische Christelijke Kerk zendingsarbeid verrichten. De Duitse zendeling Bentz heeft daar op een hoogvlakte onbekende nederzettingen van Papoea's ontdekt, die in totaal ongeveer 3000 zielen tellen. De eerste contacten met deze tot nu toe onbekende volksstam waren goed, zodat de leiding van dit stuk zendingswerk besloot daarheen de activiteiten uit te breiden. Voor de bearbeiding van dit diep in het onherbergzame binnenland van Irian Barat gelegen gebied is de zending evenals de overheid aangewezen op luchtvervoer. Door de zendelingen worden kleine vliegveldjes aangelegd en een Amerikaanse instelling, de Missionary Aviation Fellowship, van piloten, die zich beschikbaar stellen voor het vliegen ten dienste van de evangelieverkondiging, zorgt voor de verbindingen met kleine vliegtuigen.

Centraal Weekblad.

Na de huwelijksreis zullen Prinses Beatrix en Prins Claus zich vestigen op het kasteel Drakensteyn te Lage Vuursche. Het achtkantige kasteeltje, omringd met een gracht waarover een echte ophaalbrug, is prachtig gelegen in de bossen tussen Soestdijk en Hilversum. Laten we hopen dat "sightseers" en fotografen het jonge paar niet te veel overlast zullen geven.

TEACHERS WANTED

Due to expansion, Calvin Christian School in Chatham will require additional

TEACHERS

for the primary and intermediate grades. Please send applications to Mr. J. Postma (Principal), % Calvin Christian School. 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Holland Marsh Christian School will be in need of a

PRINCIPAL

for grades 7 and 8, and a

TEACHER

for grades 3 and 4, for September '66.

Please send application stating qualifications, experience, references, etc. to: R. Hovius, R.R. # 2, Newmarket, Ont. Tel. 895-9975.

The Wallaceburg Christian School (4 rooms) will need a

PRINCIPAL

(Grades 7-8)

for the 1966-67 school term. Please send applications to: Mr. P. Langeveld, Secretary, 120 Oak St., Wallaceburg, Ont. Phone: 627-5094.

The Board of the John Knox Christian School of Brampton invites applications from

TEACHERS

for its 8-room school for the school term 1966-67. Salary schedule will be sent upon request. Mail to the address of Mr. H. A. VanderWindt, Principal John Knox Christian School, McLaughlin Rd. S., Brampton, Ont.

We need:

1 **TEACHER** for grade 2,

2 **TEACHERS** for grade 4, or 5, or 6

1 **TEACHER** for grade 7.

Apply with full information & references to Knox Christian School, Bowmanville, Ontario.

Langley, in the Evergreen Valley of British Columbia, invites applications for a

TEACHER

for grades 3 and 4.

If interested please correspond with Dick Top, P.O. Box 193, Cloverdale, B.C., Canada.

Richmond Christian School needs:

1 TEACHER

for grades 4 & 5.

Richmond lies just 10 minutes south of beautiful Vancouver, B.C. For information or application, write: Mr. J. De Vries, Principal, 818 No. 2 Road, Richmond, B.C. Give details re. training & experience.

The Calvin Chr. S. of Kingston the University City of Eastern Can. needs

A TEACHER

for the intermediate grades per Sept. '66.

Please, send qualifications and references to the Principal, H. Van Rossum, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

Ottawa plans to open its Christian School in Sept. 1966, D.V.

THREE TEACHERS

will be required for grades 1 to 5. Anyone interested should contact Mr. S. Vandewint, 2228B Elmira Dr., Ottawa 5, Ontario. Phone 828-2665.

The seven room Canadian Christian School of Jarvis, Ont. will need

TWO TEACHERS

for grades 5 and 6

as per September 1966. Recent addition of three classrooms, teachers' room and other facilities. Please send your application to the principal, Mr. T. Bergsma, Box 104, Jarvis, Ont., telephone 587-2604.

Lethbridge, Alberta, Immanuel Christian School requires

THREE ADDITIONAL TEACHERS

for the 1966-67 school year. There will be openings in Grades 4, 5, and 6. Teachers interested in these grades are invited to apply. Consideration will also be given to someone interested in teaching departmentalized science in grades 6 through 9.

Send letters of inquiry to Mr. John Nieboer, 1119 - 12 St. B. No. Lethbridge, Alberta.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ont. is in need of a

GRADE 3 AND 4 TEACHER

for the 1966/67 schoolyear. Attractive (shared) apartment available at $20.00 per month. Please send application to the Principal Mr. F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ont.

Calgary Society for Christian Education needs

TEACHERS

for the grades 1-6 for 1966-67.

Please contact Mr. G. Vander Veen, Principal, 2839 - 49 St. S.W., Calgary, Alta.

The John Calvin Christian School of the growing and industrious University City of Guelph, is inviting applications for

2 TEACHERS

for the primary and senior grades. Please send your application to Mr. T. Bootsma, Principal, 290 Water Street, Guelph, Ontario.

Due to retirement and expansion the Georgetown District Christian School will need

2 TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the 1966/67 schoolyear. Applications stating qualifications, salary, and references to be sent to the principal, Mr. J. Petrusma, 28 Ewing St., Georgetown, Ont.

Houston Chr. School invites you to teach in beautiful central B.C.

POSITIONS OPEN

in Grades 1-2 and 3-5.

Please send inquiries to Leroy Feenstra, Box 237, Houston, B.C.

CALVIN CHRISTIAN SCHOOLS in Edmonton, Alberta, invite applications from interested

TEACHERS

for positions in grades 1 to 10. Subject matter areas in vacancies in grades 7 to 1 include English, Math. en Science, and Social Studies specialiations. The grade 10 program is to begin September 1, 1966. Starting salary for degree teachers is $4,250.— plus various fringe benefits. Send all correspondence to: Mr. H. Konynenbelt, Principal, Calvin Christian School East, 36 Street - 116 Avenue, Edmonton, Alberta.

Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. will need

2 TEACHERS

schoolterm 1966-67, for grades 1-2, 3-4. Please send applications to Mr. J. Kaastra, Secr., R.R. # 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

The Calvin Christian School in Trenton, Ont. will be in need of a

TEACHER

in September, 1966, for either the primary or the junior grades. Please send applications or inquiries to the Secretary of the Board: J. VanderVliet, 304 Dundas St. W., Trenton, Ont.

The John Knox Christian School will need

TEACHERS

for the primary and intermediate grades per September next.

The vacancies are due to expansion of school and retirement of the teachers. Please send your application to Mr. R. Vander Ploeg, Principal, 1045 Parkinson Road, Woodstock, Ont.

Due to expansion The John Calvin Christian School of Strathroy, Ont. will be in need of a

TEACHER

by Sept., 1966. Please send application stating qualifications, experience and references to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, Box 728, Strathroy, Ont.

Because of expansion, the Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in need of a

TEACHER

for either grade 2 or a combined grades 3 & 4. Send applications to Mr. Sid Jaarsma, Box 2117, Smithers, B.C.

The Brantford Christian School will be in need of

TWO TEACHERS

for the 1966-1967 schoolyear. ONE for 3 & 4; and ONE for 5 & 6. Both combinations will have approx. 25 pupils. Please send your application to the Principal, Mr. J. Kooistra, 406 Marlboro St., Brantford, Ont.

We have openings for

TEACHERS

at Calvin Christian School, Hamilton, for the school term 1966-67. For information and application form write to the Principal, Mr. R. Klapwyk, 547 West 5th St., Hamilton, Ontario.

The Terrace Calvin Christian School Society in the rapidly expanding Skeena Valley of B.C. is in need of:

ONE PRINCIPAL

grades 4 - 6.

ONE TEACHER

grades 1 - 3

for our newly constructed school. P.O. Box 317, Terrace, B.C.

Timothy Christian School in West Toronto will require for September, 1966,

TEACHERS

for the junior and senior grades. Applications stating qualifications, experience (if any), grade preference, and telephone number may be sent to: H. VandeBurgt, Principal, Timothy Christian School, 28a Elmhurst Drive, Rexdale, Ont.

St. Thomas Ebenezer Christian School invites applications for

TWO TEACHERS

per September 1966. Grade 1 and 2, Grade 3 and 4. Salary according to O.A.C.S. schedule. Send applications, stating qualifications and experience, if any, to the Principal, Mr. H. Marissen, 79 Lawton St., St. Thomas, Ont. Phone 631-4063.

Hamilton District Christian High School needs a

PRINCIPAL

and

TWO TEACHERS

Preferably qualified to teach Physical education and Commercial subjects.

Please send applications to the Principal: Mrs. Bernice Schrotenboer, 28 Athens St., Hamilton, Ont.

The Emmanuel School of Oshawa, Ont., requires for September, 1966

A TEACHER FOR GRADE 2

Approximately 30 children. Please write the principal, Mr. Wm. R. Rang, R.R. 3, Oshawa, Ont.

The Thunder Bay Christian School, Fort William, Ont. will be in need of

A PRINCIPAL AND TEACHERS

for the schoolyear 1966-67. Openings in all grades. Send your applications or inquiries to the Secr. T. Bakker, R.R. 3, Fort William, Ont.

Bloeders hebben minder te vrezen

Een middel tegen de gevaarlijke ziekte ontdekt

Het begon met een handje vol pinda's

Düsseldorf (DaD) — Zeer plotseling werd onlangs de naam van een jong Duits arts bekend, toen de kranten in West-Duitsland berichtten, dat Dr. Herbert Theodor Brüster de in vakkringen in hoog aanzien staande "Dr.-William-Schwabe-prijs" had verworven. De prijs van 5000 Dmark wordt elk jaar voor een bijzondere prestatie op het gebied van het onderzoek verleend. De pas 37-jarige privaatdocent Dr. Brüster, toen chef-arts aan de kinderkliniek van de Medische Academie in Düsseldorf kreeg deze onderscheiding voor de isolatie van een substantie uit aardnotenolie, waarin wij het eerste werkzame middel ter genezing van de bloederziekte mogen zien.

In de geschiedenis van deze noodlottige, gelukkig slechts zelden voorkomende erfelijke ziekte, bestaat een reeks van "klassieke gevallen" in vorsten- en koningsfamilies, zoals bijvoorbeeld de manlijke nakomelingen van koningin Victoria van Engeland, waarvan vele bloeders waren, of de Spaanse koningen uit het huis Bourbon. Tot nu toe moesten de met deze ziekte of beter gezegd, ziekelijke dispositie behepte personen oppassen voor de geringste verwonding, daar de doktoren over geen enkel middel beschikten, waarmee zij in staat geweest zouden zijn, de bloeding van een bloeder te stelpen.

Men kent tegenwoordig weliswaar de oorzaak, waarom er bij bloeders bijna niet te stelpen bloedingen ontstaan. Er ontbreekt in hun bloed een van essentieel belang zijnde stollingsfactor, die men "Factor VIII" heeft genoemd. Zonder deze factor stolt het bloed niet wat sluiting van de wond praktisch onmogelijk maakt. Maar ook deze wetenschap bracht de naar een werkzame therapie zoekende artsen niet verder.

Door een toeval ontdekte ongeveer zes jaar geleden een Amerikaanse zoöloog, die zelf bloeder is en zich aan zijn knie verwond had, iets dat later als een klein krantenbericht door de pers van alle landen ging. De kleine kniewond bloedde verschillende dagen, totdat plotseling geheel onverwachts het bloed stolde en de wond zich spoedig daarna sloot. Toen hij erover nadacht, waaraan dat kon liggen, herinnerde hij zich, dat hij kort te voren een handje vol pinda's gegeten had. Van dat ogenblik af probeerde hij het bij elke bloeding met pinda's en het succes bleef nooit uit.

Toen de destijds 31-jarige kinderarts Dr. Brüster het betreffende bericht las, besloot hij direct een diepgaand onderzoek in te stellen naar deze zonderlinge wond- en "wondergenezing". Hij begon, eerst met twee, later met een hele reeks van oplosmiddelen elke afzonderlijke stof uit de aardnoten te isoleren en de zo gewonnen substanties te beproeven of zij bij de stolling van het bloed een rol speelden. Zo ontdekte hij tenslotte ook de substantie, die de stolling ten zeerste bevorderde en versnelde, wat weer een snelle genezing van de wond tot gevolg had.

Zijn eerste praktische proeven, die hij met jeugdige bloeders deed, bevestigden direct de bloedstelpende werking van deze stof. De jonge arts Dr. Brüster had daarmede inderdaad een ontdekking gedaan, waardoor de bloederziekte plotseling veel minder ernstig werd. Aan de ontwikkeling en vervaardiging van het betreffende preparaat wordt op het ogenblik nog gewerkt, maar reeds thans mogen de bloeders zich ongeveer zo op het gebruik van dit reddende middel verheugen als eens de suikerzieken na de eerste berichten over de ontwikkeling van de insuline.

Dr. Johann Mauthner,
"Actualiteiten uit Duitsland".

NEDERLAND 5de LAND . . .

Grote kansen voor Europa's aardgas en olie

In onze kaart geven wij een overzicht van de gebieden in West-Europa die aardolie en aardgas bevatten en zouden kunnen bevatten. Het ontstaan van aardolie en aardgas is aan bepaalde geologische voorwaarden gebonden. In grote lijnen zijn deze geologische voorwaarden in de bodem van Europa aangetoond. Het blijft echter een moeilijke en riskante zaak om met de boortorens naar olie en het aardgas te "prikken". Over het algemeen heeft slechts *één* op de tien boringen sukses.

Overal in Europa is men thans aan het zoeken naar gas en olie, ook de Noordzee is in dit onderzoek betrokken, reeds is er olie en gas ontdekt. Het is te verwachten dat er nog verschillende vondsten in Europa gedaan zullen worden want van ca. 4 miljoen vierkante kilometer oppervlakte in West-Europa heeft 1,6 miljoen de mogelijkheid van aanwezigheid van olie of gas. Voor 13 procent van West-Europa is, volgens de olie-commissie van de OECD, de situatie voor de aanwezigheid van olie of gas zeer gunstig te noemen. Van het Nederlandse grondgebied is slechts 2,4% te rangschikken onder de indeling "weinig of geen mogelijkheid voor olie of gas". Voor België is dit negatieve percentage ca. 50%. Nederland heeft bij Slochteren de op één na grootste gasbel van de wereld met een bewezen reserve van 1100 miljard kubieke meter. Een gezin van vier personen heeft meer dan 300 miljoen jaar nodig om deze hoeveelheid aardgas te verbruiken.

Engeland gaat totaal minstens 800 miljoen gulden uitgeven voor het zoeken naar olie en gas onder de Noordzee. In Frankrijk is het gebied van Lacq bekend wegens zijn aardolie en aardgas. Er staat de grootste gaszuiveringsinstallatie ter wereld.

De landen van de EEG produceren totaal ca. 20 miljoen ton aardolie per jaar. Wat de olieraffinage betreft gaat Italië aan de top met een totale capaciteit van ca. 87 miljoen ton per jaar. Wanneer Nederland zijn totale capaciteit zal bezitten, dus inclusief de afgebouwde Europoort en de nieuwe raffinaderij bij Amsterdam, zal men een raffinagecapacitiet bezitten van ca. 36 miljoen ton per jaar. Nederland is dan ook het 5e olieland van Europa (excl. Oost-Europa).

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 'n cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.